

लाओदिकिया - क्रमांक चार

आच्छादित इतिहास

Jeff Pippenger

2023-09-01

मी ज्या पैलूकडे लक्ष वेधले, आणि जो स्टीफन हॅस्केल यांनी कदाचित पाहिला नाही, तरीही या तथ्याला प्रकाशात आणणाऱ्या सत्यांच्या त्यांच्या मान्यतेद्वारे ज्यास त्यांनी समर्थन दिले, तो असा आहे की प्राचीन इस्राएलच्या शेवटच्या इतिहासात तुम्हाला त्याच ऐतिहासिक कालखंडावर एकाच वेळी आधुनिक इस्राएलच्या प्रारंभाचा आच्छादनरूप संगम आढळतो. जेव्हा ख्रिस्त अनेकांसाठी एका आठवड्यासाठी (दोन हजार पाचशे वीस दिवस) करार दृढ करीत होता, तेव्हा प्राचीन इस्राएल लाओदिकीया यांच्या अनुभवातून जात होता, प्रभूच्या मुखातून ओकून टाकले जाण्याच्या उंबरठ्यावर उभा होता. त्याच वेळी आधुनिक इस्राएल इफिसस यांच्या अनुभवातून जात होता. प्राचीन इस्राएलचे लाओदिकीया विखुरले जात होते आणि आधुनिक इस्राएलचे इफिसस याच इतिहासात एकवटले जात होते.

आणि तुम्ही विचार करत असाल तर “होय,” मला याची जाणीव आहे की दानियेल अध्याय नऊच्या परिपूर्तीत ख्रिस्ताने जो करार दृढ केला, आणि जो त्याच्या बाप्तिस्म्यापासून सुरू होऊन स्तेफनाच्या दगडमारापर्यंत संपला, तो आठवडा अक्षरशः दोन हजार पाचशे वीस दिवसांचा नव्हता; परंतु भविष्यवाणीच्या दृष्टीने तो निश्चितच तसाच होता, कारण भविष्यवाणीमध्ये एक वर्ष म्हणजे तीनशे साठ दिवस होतात. तीनशे साठ दिवस गुणिले सात म्हणजे दोन हजार पाचशे वीस दिवस, आणि त्या भविष्यसूचक आठवड्याचे “अगदी मध्यबिंदू” म्हणजे कूस होय. भविष्यवाणीच्या दृष्टीने ख्रिस्ताने दोन हजार पाचशे वीस दिवसांच्या भविष्यसूचक कालखंडाच्या अगदी मध्यभागी कूस ठेविला, अशा रीतीने हे दर्शविले की लेवीयविवरण अध्याय सव्वीसमधील “सात वेळा” हे ख्रिस्ताच्या कूसाने स्थापित व समर्थित आहे. हा योगायोग नाही की सिस्टर व्हाईट, जसे त्या शिकवितात, तसे हबक्कूकच्या दोन्ही पवित्र पट्ट्या—1843 आणि 1850 चा चार्ट—यांमध्ये दोन हजार पाचशे वीस वर्षांची भविष्यवाणी अगदी चार्टच्या मध्यभागी आहे, आणि दोन्ही चार्टमध्ये त्या प्रतिकृतीच्या अगदी मध्यभागी कूस आहे.

“या जीवनासाठी किंवा येणाऱ्या जीवनासाठी योग्य ठरण्यास मनुष्यांना समजणे आवश्यक आहे अशी सर्व तत्त्वे बायबलमध्ये अंतर्भूत आहेत. आणि ही तत्त्वे सर्वांना समजू शकतात. त्याच्या शिक्षणाचे मोल ओळखण्याची वृत्ती असलेला कोणीही मनुष्य बायबलमधील एकही उतारा असा वाचू शकत नाही की त्यातून त्याला काही उपयोगी विचार प्राप्त होणार नाही. परंतु बायबलचे सर्वांत मौल्यवान शिक्षण प्रसंगोपात किंवा विस्कळीत अभ्यासाने प्राप्त होत नाही. त्याची सत्याची महान व्यवस्था अशी मांडलेली नाही की घाईघाईने किंवा निष्काळजीपणे वाचणाऱ्यास ती समजून येईल. त्यातील अनेक खजिने पृष्ठभागाखाली फार खोल दडलेले आहेत, आणि ते केवळ परिश्रमी शोध व सातत्यपूर्ण प्रयत्न यांद्वारेच प्राप्त होऊ शकतात. त्या महान संपूर्णतेची रचना करणारी सत्ये शोधून काढली पाहिजेत आणि एकत्र गोळा केली पाहिजेत, ‘इथे थोडे, आणि तिथे थोडे.’ यशया 28:10.”

“अशा प्रकारे शोधून काढून एकत्र आणल्यावर, ते परस्परांशी पूर्णपणे जुळणारे आढळतील. प्रत्येक सुवार्ता इतरांची परिपूर्ती करणारी आहे, प्रत्येक भविष्यवाणी दुसऱ्या भविष्यवाणीचे स्पष्टीकरण करणारी आहे, प्रत्येक सत्य हे इतर कोणत्या ना कोणत्या सत्याचे विकसित रूप आहे. यहुदी व्यवस्थेतील प्रतिरूपे सुवार्तेद्वारे स्पष्ट केली जातात. देवाच्या वचनातील प्रत्येक तत्त्वाला आपले स्थान आहे, प्रत्येक घटनेला आपला अभिप्राय आहे. आणि ही संपूर्ण रचना, तिच्या आराखड्यात व अंमलबजावणीत, तिच्या कर्त्याविषयी साक्ष देते. अशी रचना अनंताच्या मनाव्यतिरिक्त दुसरे कोणतेही मन कल्पू किंवा घडवू शकले नसते.” Education, 123.

सातही मंडळ्या मिलराइट इतिहासात आणि तसेच आपल्या इतिहासात पुनरावृत्त होतात या तत्त्वाबरोबरच, प्रारंभीच्या अॅडव्हेंटिझमने मान्य केलेले आणखी एक महत्त्वाचे तत्त्व आहे. ते तत्त्व दर्शविते की एकाच इतिहासाच्या “आंतरिक आणि बाह्य” भविष्यवाणीपर रेषांचा पवित्र आत्म्याद्वारे सत्य प्रकट करण्यासाठी उपयोग केला जातो. मिलरने हे

ओळखले आणि ते थेट शिकविले. त्याने योग्य रीतीने शिकविले की प्रकटीकरणातील सात मोहोर मंडळ्यांच्या समांतर इतिहासाचे प्रतिनिधित्व करतात; परंतु त्या समांतर दृष्टांतत मोहोर हे त्याच इतिहासातील बाह्य सत्य दर्शवितात आणि मंडळ्या आंतरिक सत्य. उरायाह स्मिथ हेदेखील या तत्त्वाचा विचार करतात आणि “आंतरिक” व “बाह्य” हे शब्द वापरतात, जे मला या दोन समांतर रेषा व्यक्त करण्याचा सर्वोत्तम मार्ग वाटतात.

“प्रकटीकरणाच्या ४ था, ५ वा, आणि ६ वा अध्यायांत शिकवे आमच्या निदर्शनास आणून दिले आहेत. या शिकव्यांखाली प्रस्तुत केलेली दृश्ये प्रकटीकरण ६ मध्ये, आणि प्रकटीकरण ८ च्या पहिल्या वचनात, दृष्टीस आणली आहेत. हे स्पष्टपणे अशा घटनांचा समावेश करतात की ज्यांच्याशी ही व्यवस्था आरंभल्यापासून ख्रिस्ताच्या आगमनापर्यंत मंडळीचा संबंध आहे.”

“ज्या वेळी सात मंडळ्या चर्चचा अंतर्गत इतिहास सादर करतात, त्या वेळी सात शिकवे तिच्या बाह्य इतिहासातील महान घटनांना दृष्टीपथात आणतात.” उरियाह स्मिथ, The Biblical Institute, 253.

आता आपण सात मंडळ्यांचा विचार सुरू करू. हे ओळखणे महत्त्वाचे आहे की पहिल्या दोन मंडळ्या, आणि पुन्हा तिसरी व चौथी मंडळी, यांच्यामध्ये “कारण आणि परिणाम” असा संबंध आहे, ज्यामुळे त्यांचा एकत्रितपणे विचार करणे आवश्यक ठरते. स्मुर्ना ही ती मंडळी आहे जी रोमकडून छळ सहन करणाऱ्यांचे प्रतिनिधित्व करते, आणि इफिस ही ती मंडळी होती जिने संपूर्ण जगात सुवार्ता पोहोचवली.

“अंताखिया येथेच शिष्यांना प्रथम ‘ख्रिस्ती’ असे म्हटले गेले. हे नाव त्यांना देण्यात आले, कारण ख्रिस्त हा त्यांच्या प्रचाराचा, त्यांच्या शिक्षणाचा आणि त्यांच्या संभाषणाचा मुख्य विषय होता. ते सतत त्याच्या पृथ्वीवरील सेवाकार्याच्या दिवसांत घडलेल्या घटनांचे वर्णन करीत असत, जेव्हा त्याचे शिष्य त्याच्या वैयक्तिक सान्निध्याने आशीर्वादित झाले होते. अविरतपणे ते त्याच्या शिकवणीवर आणि त्याच्या आरोग्यदायी चमत्कारांवर मनन करीत असत. थरथरणाऱ्या ओठांनी आणि अश्रुपूर्ण डोळ्यांनी त्यांनी बागेतील त्याच्या वेदनेविषयी, त्याच्या विश्वासघाताविषयी, न्यायविचाराविषयी आणि वधाविषयी सांगितले; त्याच्या शत्रूंनी त्याच्यावर लादलेल्या अपमान व यातना त्याने ज्या सहनशीलतेने आणि नम्रतेने सोसल्या, आणि ज्यांनी त्याचा छळ केला त्यांच्यासाठी त्याने ज्या देवसदृश करुणेने प्रार्थना केली, त्याविषयी ते बोलत असत. त्याचे पुनरुत्थान आणि स्वर्गारोहण, तसेच पतित मनुष्यासाठी मध्यस्थ म्हणून स्वर्गातील त्याचे कार्य, हे असे विषय होते की ज्यांवर ते आनंदाने चिंतन करीत असत. त्यांनी ख्रिस्ताचा प्रचार केला आणि त्याच्याद्वारे देवाला आपल्या प्रार्थना अर्पिल्या, म्हणूनच अन्यधर्मी लोकांनी त्यांना ‘ख्रिस्ती’ असे म्हटले, हे योग्यच होते.”

“देवानेच त्यांना ‘ख्रिस्ती’ हे नाव दिले. हे एक राजकीय नाव आहे, जे ख्रिस्ताशी स्वतःला जोडून घेणाऱ्या सर्वांना देण्यात आले आहे. याच नावाविषयी याकोबाने नंतर लिहिले, ‘श्रीमंत लोक तुम्हांवर जुलूम करीत नाहीत काय, आणि तुम्हांस न्यायासनांपुढे ओढून नेत नाहीत काय? ज्या योग्य नावाने तुम्हांस संबोधिले जाते, त्या नावाची ते निंदा करीत नाहीत काय?’ याकोब 2:6, 7. आणि पेत्राने घोषित केले, ‘जर कोणी ख्रिस्ती म्हणून दुःख भोगत असेल, तर त्याने लज्जित होऊ नये; उलट या कारणास्तव त्याने देवाचे गौरव करावे.’ ‘जर ख्रिस्ताच्या नावामुळे तुमची निंदा होत असेल, तर तुम्ही धन्य आहात; कारण गौरवाचा आणि देवाचा आत्मा तुमच्यावर वास करीत आहे.’ 1 पेत्र 4:16, 14.” प्रेषितांची कृत्ये, 157.

इफिससची कलीसिया त्या प्रारंभीच्या कलीसियाचे प्रतिनिधित्व करीत होती, जी “ख्रिस्त येशूमध्ये देवभक्तीने” जगली; आणि ही अशी एक “कारण” आहे, जी नेहमी एक “परिणाम” उत्पन्न करते.

होय, आणि जे सर्व ख्रिस्त येशूमध्ये भक्तीपूर्ण जीवन जगू इच्छितात त्यांना छळ सोसावा लागेल. २ तीमथ्य ३:१२.

इफिस येथील मंडळीची देवभक्ती स्मुर्ना मंडळीने दर्शविलेल्या छळास कारणीभूत ठरली. ही दोन मंडळ्या कारण-परिणामसंबंध दर्शवितात, आणि परिणामापूर्वी कारण असणे अपरिहार्य आहे. रविवारच्या कायद्याच्या संकटातील छळाची सुरुवात सिस्टर व्हाइट ज्या गोष्टीस “प्रारंभीची देवभक्ती” असे म्हणतात तिच्या प्रकटीकरणाने होते. अशी देवभक्ती, जी भूतकाळातील, किंवा प्रारंभीच्या इतिहासांत चित्रित करण्यात आली आहे.

“विश्वास व भक्तिभाव यांचा व्यापक न्हास झालेला असला तरी, या मंडळ्यांमध्ये ख्रिस्ताचे खरे अनुयायी आहेत. पृथ्वीवर देवाच्या न्यायनिवाड्यांच्या अंतिम भेटीपूर्वी, प्रभूच्या लोकांमध्ये आद्यकाळच्या देवभक्तीचे असे पुनरुज्जीवन होईल की, ज्यास प्रेषितकालापासून पाहिले गेले नाही. देवाचा आत्मा व सामर्थ्य त्याच्या लेकरांवर ओतले जाईल. त्या वेळी अनेक जण त्या मंडळ्यांपासून स्वतःला वेगळे करतील, ज्यांमध्ये या जगावरील प्रेमाने देवावरील व त्याच्या वचनावरील प्रेमाची जागा घेतली आहे. मंत्रीवर्गातील आणि सामान्य लोकांतील अनेकजण, प्रभूच्या दुसऱ्या आगमनासाठी लोकसमूहास तयार करण्याकरिता देवाने या काळात जाहीर करून घ्यावयास लावलेल्या त्या महान सत्यांचा आनंदाने स्वीकार करतील. आत्म्यांचा शत्रू हे कार्य अडवू इच्छितो; आणि अशा चळवळीची वेळ येण्यापूर्वी, तो बनावट गोष्ट आणून ते रोखण्याचा प्रयत्न करील. ज्या मंडळ्यांना तो आपल्या फसव्या सामर्थ्याखाली आणू शकेल, त्यांमध्ये देवाचा विशेष आशीर्वाद ओतला गेला आहे, असे तो भासवेल; तेथे मोठी धार्मिक जागृती असल्याचे मानले जाईल, असे स्पष्टपणे दिसून येईल. असंख्य लोक आनंदोत्सव करतील की देव त्यांच्या करिता अद्भुत रीतीने कार्य करित आहे, जेव्हा ते कार्य दुसऱ्याच आत्म्याचे असेल. धार्मिक आवरणाखाली सैतान ख्रिस्ती जगतात आपला प्रभाव विस्तारण्याचा प्रयत्न करील.” द ग्रेट कॉन्ट्रोव्हर्स, 464.

“शेवटच्या दिवसां”तील “मध्यरात्रीची हाक” ही या उताऱ्यात ओळखलेली “आदिम भक्तीभावाची” पुनर्जागृती आहे. ही अशी पुनर्जागृती आहे जी एखाद्या चर्चमध्ये नव्हे, तर एका चळवळीत घडते. या पुनर्जागृतीचे वर्णन करण्यासाठी सिस्टर व्हाईट ज्या इतिहासाचा उपयोग करतात तो “प्रेषितकालाचा” इतिहास आहे, जो इफिससच्या चर्चद्वारे दर्शविला आहे. ही पुनर्जागृती “छळ” उत्पन्न करील.

“अनेकांना कारागृहात टाकले जाईल, अनेक जण नगरांमधून व खेड्यांमधून आपले प्राण वाचविण्यासाठी पळून जातील, आणि सत्याच्या बचावासाठी उभे राहताना ख्रिस्ताच्या निमित्ताने अनेक जण हुतात्मे होतील.”
Selected Messages, book 3, 397.

पुढील उताऱ्यातील “पृथ्वीवरील ख्रिस्ताचे जीवन” हे इफिसस मंडळीच्या प्रारंभाचे प्रतिनिधित्व करते; परंतु ते जगाच्या शेवटी असलेल्या लाओदिकेयीन अॅडव्हेंटिझमच्या इतिहासाचेही प्रतिरूप ठरते.

“न्याय मागे फिरविला गेला आहे, आणि नीती दूर उभी आहे; कारण सत्य रस्त्यात कोसळले आहे, आणि समता आत प्रवेश करू शकत नाही. होय, सत्य नष्ट झाले आहे; आणि जो वाईटापासून दूर राहतो तो स्वतःलाच शिकार बनवितो.’ यशया 59:14, 15. हे पृथ्वीवरील ख्रिस्ताच्या जीवनात पूर्ण झाले. तो देवाच्या आज्ञांशी एकनिष्ठ होता, आणि त्यांच्या जागी उंचावून ठेवलेल्या मानवी परंपरा व अपेक्षा यांना बाजूस सारत होता. यामुळे त्याचा द्वेष करण्यात आला आणि त्याचा छळ करण्यात आला. हा इतिहास पुनः घडतो.” Christ’s Object Lessons, 170.

इफिससने दर्शविलेला अनुभव लाओदिकेयीच्या अनुभवाबरोबरच एकाच वेळी घडतो. कूटतर्क करणारे यहुदी हे प्राचीन इस्राएलचे लाओदिकेयीकर होते, आणि ख्रिस्त व त्याचे शिष्य हे आधुनिक इस्राएलचे इफिसी होते. योहान बाप्तिस्ताने इफिससच्या मंडळीचा परिचय करून दिला, आणि तो “शेवटच्या दिवसांतील” त्या मंडळीचे प्रतिनिधित्व करतो, जिचा विरोध लाओदिकेयीकर करतात, जे स्वतःला यहुदी म्हणवितात, परंतु ते तसे नाहीत.

“योहान बाप्तिस्त्याचे कार्य, आणि शेवटच्या दिवसांत एलियाच्या आत्म्याने व सामर्थ्याने पुढे जाऊन लोकांना त्यांच्या उदासीनतेतून जागृत करणाऱ्यांचे कार्य, अनेक बाबतींत एकसारखे आहे. त्याचे कार्य हे या युगात केले गेले पाहिजे त्या कार्याचे एक प्रतिरूप आहे. ख्रिस्त जगाचा न्याय धार्मिकतेने करण्यासाठी दुसऱ्यांदा येणार आहे. जगाला दिला जाणारा शेवटचा इशाऱ्याचा संदेश वाहून नेणारे देवाचे दूत, जसा योहानाने त्याच्या पहिल्या आगमनाचा मार्ग तयार केला, तसेच ख्रिस्ताच्या दुसऱ्या आगमनाचा मार्ग तयार करावयाचा आहे. या पूर्वतयारीच्या कार्यात, ‘प्रत्येक दरी उंच केली जाईल, आणि प्रत्येक डोंगर व टेकडी खाली केली जाईल; आणि वाकडे ते सरळ केले जाईल, आणि खडबडीत ठिकाणे सपाट केली जातील’; कारण इतिहासाची पुनरावृत्ती होणार आहे, आणि पुन्हा एकदा ‘परमेश्वराचे तेज प्रकट होईल, आणि सर्व देह ते एकत्र पाहतील; कारण परमेश्वराच्या मुखाने हे सांगितले आहे.’” Southern Watchman, March 21, 1905.

इफिसुस हे “कारण” आहे आणि स्मुर्ना हा “परिणाम” आहे. पर्गामुस आणि थुआतीरा हे देखील कारण-परिणाम संबंध दर्शवितात. पर्गामुस ही तडजोडीची कलीसिया आहे, जिने ख्रिस्ती धर्माची पगानवादाशी सांगड घालून त्याला भ्रष्ट केले. ख्रिस्ती कलीसिया त्या वेळी पतन पावली, जेव्हा तिने हा सिद्धांत मान्य केला की पगानवादातील मूर्तिपूजा तिच्या सीमांमध्ये सहअस्तित्व करू शकते. सम्राट कॉन्स्टन्टाईन हा त्या तडजोडीच्या इतिहासाचे प्रतीक आहे, आणि त्याची भविष्यसूचक भूमिका अशी होती की पोपसत्तेचे प्रकटीकरण होण्यापूर्वीच खरी ख्रिस्तीता भरकटून जावी.

कोणीही कोणत्याही प्रकारे तुम्हांला फसवू नये; कारण तो दिवस येणार नाही, जोपर्यंत प्रथम धर्मत्याग होत नाही आणि पापाचा मनुष्य, म्हणजे विनाशाचा पुत्र, प्रगट होत नाही; जो देव म्हणविल्या जाणाऱ्या किंवा पूजल्या जाणाऱ्या सर्वांच्या विरोधात उभा राहतो आणि स्वतःला त्यांच्यापेक्षा वर उचलतो; इतकेच नव्हे तर तो स्वतः देव असल्याप्रमाणे देवाच्या मंदिरात बसतो आणि स्वतःला देव असल्याचे दर्शवितो. तुम्हांला आठवत नाही काय, की मी अजून तुमच्याबरोबर असताना या गोष्टी तुम्हांला सांगितल्या होत्या? आणि आता त्याला त्याच्या वेळी प्रगट व्हावे म्हणून जे अडवून धरते ते तुम्हांला ठारूक आहे. कारण अधर्माचे गूढ कार्य आधीच सुरू झाले आहे; फक्त जो आता अडवून धरतो तो मार्गातून दूर केला जाईपर्यंत अडवत राहील. आणि मग तो दुष्ट प्रगट होईल; ज्याचा प्रभु आपल्या मुखाच्या श्वासाने नाश करील आणि आपल्या आगमनाच्या तेजाने त्याचा संपूर्ण विनाश करील. २ थेस्सलनीकाकरांस २:३-८.

पर्गामोसची मंडळी हे “कारण” होते आणि थुआतीराची मंडळी हा त्याचा “परिणाम” होता. संदेष्टा दानियेल अनेकदा मूर्तिपूजेचा इतिहास पोपशाहीकडे झुकत जात असल्याचे मांडतो, आणि पॉलने ज्याची ओळख पटवून दिली त्या पोपशाहीच्या स्थापनेपूर्वी जे अधःपतन घडून आले, त्याचा उल्लेख दानियेल अकरावा अध्यायात करण्यात आला आहे.

कारण कितीमची जहाजे त्याच्या विरोधात येतील; म्हणून तो खिन्न होईल, आणि परत जाईल, आणि पवित्र कराराविरुद्ध संताप धरेल; तो तसेच करील; तो पुन्हा परत येईल, आणि जे पवित्र कराराचा त्याग करतात त्यांच्याशी समजूत ठेवील. आणि सैन्ये त्याच्या बाजूने उभी राहतील, आणि ती दुर्गम पवित्रस्थान अपवित्र करतील, आणि नित्य अर्पण काढून टाकतील, आणि उजाड करणारी घृणास्पद वस्तू स्थापन करतील. दानियेल 11:30-31.

पोपसत्तेचा इतिहासात उलगडा होण्यापूर्वीच भरकटलेली तडजोडीची मंडळी दानियेलाने “जे” “पवित्र करार” सोडून गेले असे म्हणून दर्शविली आहे. त्यांनी कराराचा त्याग केल्यानंतर, दानियेलाने “उजाड करणारी घृणास्पद वस्तू” असे ज्याचे वर्णन केले आहे ती पोपसत्ता पृथ्वीच्या सिंहासनावर स्थापित झाली. सिस्टर व्हाईट दानियेल अकराव्या अध्यायातील शेवटच्या सहा वचनांची ओळख करून देताना म्हणते, “दानियेल अकराव्या अध्यायातील भविष्यवाणी तिच्या संपूर्ण परिपूर्तीच्या जवळजवळ पोहोचली आहे.” ही शेवटची सहा वचने दानियेल अकराव्या अध्यायाची अंतिम परिपूर्ती आहेत, आणि ती शिकविते की त्या अंतिम वचनांत दर्शविलेल्या इतिहासाचा पूर्वरूप दानियेल 11:30-36 मध्ये आढळतो, जे पर्गामोस आणि थायातिरा यांनी दर्शविलेल्या ऐतिहासिक “कारण आणि परिणाम” यांची ओळख करून देते.

“आपल्याजवळ गमावण्यास वेळ नाही. संकटमय काळ आपल्या पुढे आहे. जग युद्धाच्या आत्म्याने ढवळून निघाले आहे. लवकरच भविष्यवाण्यांमध्ये सांगितलेल्या संकटांच्या घटना घडतील. दानियेलच्या अकराव्या अध्यायातील भविष्यवाणी जवळजवळ तिच्या पूर्ण परिपूर्तीस आली आहे. या भविष्यवाणीच्या परिपूर्तीत जेवढा इतिहास घडून गेला आहे, त्यातील बराचसा पुन्हा घडेल.”

“तीसाव्या वचनात एका सत्तेविषयी बोलले आहे की ‘वचने ३० ते ३६ उद्धृत.’”

“या शब्दांत वर्णन केलेल्यासारखी दृश्ये घडून येतील.” Manuscript Releases, क्रमांक 13, 394.

पर्गामोस व थायातीरा यांचा कारण-परिणाम संबंध, तसेच एफिसस व स्मिर्ना यांचा कारण-परिणाम संबंध, “शेवटच्या दिवसांत” पुन्हा घडून येतो. संयुक्त राज्यांतील प्रोटेस्टंट लोक पर्गामोसद्वारे दर्शविल्याप्रमाणे मूर्तिपूजेशी तडजोड

करतील (मूर्तिपूजेचे प्रमुख चिन्ह म्हणजे सूर्याची उपासना), आणि जेव्हा ते धर्मभ्रष्ट होतील तेव्हा पापपुरुषासाठी पुन्हा एकदा भविष्यवाणीने प्रकट होण्याचा मार्ग तयार होईल. धर्मभ्रष्टता आणि पोपसत्तेला सिंहासनावर बसविणे यांची पुनरावृत्ती होत असतानाच, देव एकाच वेळी एफिससद्वारे प्रतिरूपित केलेली एक कलीसिया उभी करित असेल, जी दानियेल आणि प्रकटीकरण यांचा संदेश जगाला वाहून नेईल; आणि स्मिर्नाद्वारे दर्शविला गेलेला छळही पुन्हा घडून येईल.

पहिल्या चार मंडळ्यांनी दर्शविलेल्या सत्याच्या आंतरिक रेषेला समांतर धावणारी, प्रकटीकरणातील पहिली चार शिक्के ही सत्याची बाह्य रेषा आहेत, या सत्याचा विचार केल्यानंतर मी शेवटच्या तीन मंडळ्यांविषयी बोलेन. आधीच नमूद केल्याप्रमाणे, उरियाह स्मिथ हे असे मांडतात:

“सात मंडळ्या जरी मंडळीचा अंतर्गत इतिहास प्रस्तुत करतात, तरी सात शिक्के तिच्या बाह्य इतिहासातील महान घटनांना दृष्टीपथात आणतात.” उरियाह स्मिथ, The Biblical Institute, 253.

आम्ही दाखवून दिले आहे की पहिल्या चार मंडळ्या अशा दोन “कारण आणि परिणाम” संबंधांचे प्रतिनिधित्व करतात, जे “शेवटच्या दिवसांत” पुन्हा पुन्हा दिसून येतात. अॅडव्हेंटिझमच्या अग्रेसरांच्या आधारावर, परंतु त्याहूनही अधिक महत्त्वाचे म्हणजे देवाच्या वचनाच्या अधिकारावर, मंडळीच्या त्या चार अंतर्गत इतिहासांना पहिल्या चार मुद्रांनी दर्शविलेल्या समांतर बाह्य इतिहासाची जोड असली पाहिजे. पहिली आणि दुसरी मुद्रा इफिस व स्मुर्णा यांच्या त्या त्याच वैशिष्ट्यांचा प्रतिध्वनी करतात, परंतु ख्रिस्ती धर्म जगात पोहोचविण्याच्या कार्याचे प्रतिनिधित्व करण्यासाठी त्या पांढऱ्या घोड्याचा उपयोग करतात. ते मंडळीच्या बाह्य कार्याचे प्रतिनिधित्व करते, आणि दुसरी मुद्रा तांबड्या घोड्याद्वारे स्मुर्णाच्या रक्तस्नानाचे प्रतिनिधित्व करते.

आणि मेषशावकाने त्या शिक्क्यांपैकी एक उघडला तेव्हा मी पाहिले; आणि मेघगर्जनेसारखा आवाज ऐकू येत असताना, त्या चार प्राण्यांपैकी एक म्हणत होता, “ये आणि पाहा.” आणि मी पाहिले, आणि पाहा, एक पांढरा घोडा होता; आणि जो त्यावर बसला होता त्याच्याजवळ धनुष्य होते; आणि त्याला एक मुकुट देण्यात आला; आणि तो जिंकत, आणि जिंकण्यासाठी पुढे निघाला. आणि त्याने दुसरा शिक्का उघडला तेव्हा, मी दुसरा प्राणी म्हणताना ऐकले, “ये आणि पाहा.” आणि दुसरा, तांबडा घोडा बाहेर निघाला; आणि जो त्यावर बसला होता त्याला पृथ्वीवरून शांती काढून घेण्याचे सामर्थ्य देण्यात आले, आणि लोकांनी एकमेकांचा वध करावा असे ठरविण्यात आले; आणि त्याला एक मोठी तलवार देण्यात आली. प्रकटीकरण 6:1-4.

जखन्याच्या पुस्तकात प्रकटीकरणातील पहिल्या चार मुद्रांमध्ये दर्शविलेल्या चार घोड्यांची थेट ओळख करून देणारे काही उतारे आढळतात. त्या उताऱ्यांपैकी एका ठिकाणी, दहाव्या अध्यायात, जखन्या असे सांगतो की जेव्हा उत्तरवर्षाव ओतला जाईल, तेव्हा “यहूदाचा कळप,” जो देवाचे “घर” आहे, तो “युद्धात त्याचा शोभिवंत घोडा” असा केला जाईल.

उत्तरकाळच्या पावसाच्या वेळी परमेश्वराकडे पावसाची याचना करा; मग परमेश्वर तेजस्वी मेघ निर्माण करील, आणि प्रत्येकाला शेतातील गवतासाठी पावसाच्या सरी देईल. कारण मूर्तींनी व्यर्थ गोष्टी बोलल्या आहेत, आणि भविष्यकथन करणाऱ्यांनी असत्य पाहिले आहे, आणि खोटी स्वप्ने सांगितली आहेत; ते व्यर्थ दिलासा देतात; म्हणून ते मेंढरांच्या कळपाप्रमाणे आपापल्या मार्गाने गेले; मेंढपाळ नसल्यामुळे ते क्लेशित झाले. माझा राग मेंढपाळांवर प्रज्वलित झाला, आणि मी बोकडांना दंड दिला; कारण सेनाधीश परमेश्वराने आपल्या कळपाची, म्हणजे यहूदाच्या घराण्याची, भेट घेतली आहे, आणि त्यांना युद्धातील आपल्या शोभिवंत घोड्याप्रमाणे केले आहे. जखन्या 10:1-3.

एलेन व्हाइट वारंवार असे स्पष्ट करतात की पेंटेकोस्टच्या वेळी पवित्र आत्म्याचे जे ओतले जाणे झाले, ते आत्ताच पडत असलेल्या उत्तरकाळच्या पावसाचे प्रतीक आहे. पेंटेकोस्टच्या वेळी जगासाठी जे कार्य करण्यात आले, त्याचे प्रतिनिधित्व एफिससची मंडळी करते; आणि एफिससच स्मुर्नाने दर्शविलेल्या छळास कारणीभूत ठरते, ज्याचे योहान दुसऱ्या मुद्रेतील “तांबडा घोडा” असे प्रतिनिधित्व करतो. पहिल्या दोन मुद्रा पहिल्या दोन मंडळ्यांशी समांतर चालतात,

आणि त्या "अंतकाळाचे" चित्रण करतात, जेव्हा उत्तरकाळाचा पाऊस ओतला जात आहे.

भविष्यवाणीचा आत्माही तिसऱ्या शिक्क्याचा शेवट आणि चौथ्या शिक्क्याची सुरुवात हे दोन्ही निवडतो, अशा रीतीने त्यांना एकमेकांशी जोडतो (कारण आणि परिणाम), आणि असे करताना ती तिच्या काळात तसेच "शेवटच्या दिवसांत" अस्तित्वात असल्याप्रमाणे दर्शविलेला इतिहास स्थानापन्न करते.

"तोच आत्मा आजही दिसून येतो, जो प्रकटीकरण 6:6-8 मध्ये दर्शविला आहे. इतिहासाची पुनरावृत्ती होणार आहे. जे झाले आहे ते पुन्हा होईल." Manuscript Releases, खंड 9, 7.

सिस्टर व्हाइट यांच्या वैयक्तिक इतिहासात, (१८९८ मध्ये लिहिलेल्या) तडजोडीचा जो आत्मा पोपसत्तेला पुन्हा एकदा सिंहासनावर आरूढ होण्यासाठी मार्ग तयार करतो, तो तेव्हाच सजीव व प्रभावी होता; कारण १८४४ च्या वसंत ऋतूमध्ये पहिल्या देवदूताच्या संदेशाचा नकार दिल्याने सुरू झालेला प्रोटेस्टंटवादाचा धर्मत्याग, प्रोटेस्टंट अॅडव्हेंटिझमच्या शिंगावर आधीच (१८६३ मध्ये) अतिक्रमण करू लागला होता.

पर्गामोसची तडजोड तिसऱ्या मोहोरात "तराजूच्या जोडी"द्वारे दर्शविली आहे. मोजमाप करणाऱ्या दोन तराजूंनी अप्रामाणिक मोजमापाचे प्रतिनिधित्व केले आहे. तिसरा मोहोर चौथ्या मोहोराकडे नेतो, जो "मृत्यू"च्या "फिकट घोड्या"द्वारे दर्शविला आहे; अशा प्रकारे अंधकारमय युगांत पोपसत्तेद्वारे लाखो लोकांच्या हत्येचे प्रतिनिधित्व केले आहे. पोपसत्तेच्या त्या फिकट घोड्यानंतर जे येते ते "पाताळ" होय. तिसऱ्या आणि चौथ्या मोहोरांचा इतिहास पर्गामोस आणि थ्यातीरा या मंडळ्यांच्या इतिहासाशी समांतर आहे. कॉन्स्टाईनची तडजोड ही एक प्रगतिशील प्रक्रिया होती; म्हणूनच तडजोडीचा आत्मा सिस्टर व्हाइट यांच्या वैयक्तिक इतिहासात आधीपासूनच कार्यरत होता, जसा तो पौलाच्या काळात होता, जेव्हा त्याने म्हटले, "अधर्माचे गूढ आताच कार्य करीत आहे." पोपसत्तेच्या सिंहासनारोहणापूर्वी जे धर्मत्याग येतो तो नेहमीच एक प्रगतिशील इतिहास असतो, आणि तो "इतिहास पुन्हा घडविला जाणार आहे. जे झाले आहे ते पुन्हा होईल."

आणि मी चार प्राण्यांच्या मध्ये एक आवाज ऐकला, जो म्हणत होता, एका दीनाराला गव्हाचे एक माप, आणि एका दीनाराला जवाच्या तीन माप; आणि तेल व द्राक्षारस यांना हानी करू नकोस. आणि जेव्हा त्याने चौथा शिक्का उघडला, तेव्हा मी चौथ्या प्राण्याचा आवाज ऐकला, जो म्हणत होता, ये आणि पाहा. आणि मी पाहिले, आणि पाहा, एक पांडुरंग घोडा: आणि त्यावर जो बसला होता त्याचे नाव मृत्यू होते, आणि अधोलोक त्याच्या मागोमाग येत होता. आणि त्यांना पृथ्वीच्या चतुर्थांश भागावर अधिकार देण्यात आला, की त्यांनी तलवारीने, आणि दुष्काळाने, आणि मृत्यूने, आणि पृथ्वीवरील पशूंनी वध करावा. प्रकटीकरण ६:६-८.

जेम्स व्हाईट यांनी सात मंडळ्या आणि सात शिक्के यांमधील आणखी एक भविष्यवाणीतील विसंगती ओळखली. त्यांनी पहिल्या चार मंडळ्या आणि शेवटच्या तीन मंडळ्या यांच्यामधील हेतुपूर्वक भेद ओळखला; आणि त्यानंतर पुन्हा, पहिल्या चार शिक्क्यांमध्ये आणि शेवटच्या तीन शिक्क्यांमध्ये हाच तोच प्रकार दिसून येतो, असे त्यांनी दर्शविले.

"आता आपण मंडळ्यांचा, शिक्क्यांचा, आणि पशूंचा किंवा सजीव प्राण्यांचा मागोवा त्या मर्यादेपर्यंत घेतला आहे, ज्या मर्यादेपर्यंत ते एकाच कालखंडांना व्यापणारे म्हणून परस्पर तुल्य ठरतात. शिक्के संख्या सात आहेत, परंतु पशू फक्त चार आहेत. आणि येथे हे लक्षात घेणे उचित ठरेल की, पहिला, दुसरा, तिसरा आणि चौथा शिक्का उघडला जातो तेव्हा पहिला, दुसरा, तिसरा आणि चौथा पशू 'ये आणि पाहा' असे म्हणताना ऐकू येतात; परंतु पाचवा, सहावा आणि सातवा शिक्का उघडला जातो तेव्हा असा कोणताही आवाज ऐकू येत नाही. तसेच, शेवटच्या तीन मंडळ्या आणि शेवटचे तीन शिक्के, एकाच कालखंडांना व्यापणारे म्हणून, जसे पहिल्या चार मंडळ्या आणि पहिले चार शिक्के परस्पर जुळतात तसे जुळत नाहीत. परंतु, जसे आपण दाखवून दिले आहे, मंडळ्या, शिक्के आणि पशू हे जवळजवळ 1800 वर्षांच्या अवधीसाठी, म्हणजे आपण वर्तमान काळाच्या अर्धशतकाहून थोड्या अधिक काळापर्यंत खाली येईपर्यंत, एकाच कालखंडांना व्यापणारे म्हणून परस्पर सुसंगत ठरतात." James White, Review and Herald, February 12, 1857.

जेम्स व्हाईट यांनी हाच नमुना तुताऱ्यांमध्येही अस्तित्वात आहे ही वस्तुस्थिती समाविष्ट केली नाही, परंतु तो आहे. पहिले चार तुतारे हे तुतारेच आहेत, परंतु शेवटचे तीन तुतारे ही तीन हाय आहेत. पहिले चार तुतारे हे इ.स. 321 मध्ये कॉन्स्टाईनच्या रविवारविषयक कायद्याबद्दल मूर्तिपूजक रोमवरील देवाच्या न्यायाचे प्रतिनिधित्व करतात, आणि तुताऱ्यांतील तीन हाय इस्लामचे प्रतिनिधित्व करतात. तुताऱ्यांतील पहिल्या दोन हाय या इ.स. 538 मध्ये पोपशाही रोमने लागू केलेल्या रविवारविषयक कायद्याबद्दल पोपशाही रोमवरील न्याय होते, आणि तुताऱ्यांतील तिसरा हाय हा अतिशय निकट भविष्यात येऊ घातलेल्या रविवारविषयक कायद्याच्या संकटासाठी आहे.

जोसेफ बेट्स यांनी शेवटच्या तीन मंडळ्यांविषयीच्या पायोनिअर समजुतीचा एकवचनी प्रतीक म्हणून उपयोग करून मिलराइट कालखंडातील तीन समकालीन मंडळ्यांचे वर्णन केले आहे. या उताऱ्यातील सर्व भर बेट्स यांनीच दिला आहे.

“परमेश्वर म्हणतो, संपूर्ण देशात त्यांपैकी दोन भाग छोटले जातील आणि मरतील; परंतु तिसरा भाग त्यात शिल्लक राहिल. देव म्हणतो की तो त्या तिसऱ्या भागाला अग्नीतून नेईल आणि त्यांना शुद्ध करील. ते त्याचा धावा करतील, आणि तो त्यांचे ऐकेल. तो म्हणेल, ‘हे माझे लोक आहेत;’ आणि ते म्हणतील, ‘परमेश्वर माझा देव आहे.’ पहिला भाग, सार्दिस, नामधारी मंडळी किंवा बाबेल. दुसरा भाग, लाओदिकीया, नामधारी अँडव्हॅटिस्ट. तिसरा भाग, फिलाडेल्फिया, पृथ्वीवरील देवाची एकमेव खरी मंडळी, कारण त्यांचे देवाच्या नगरीत रूपांतर होणार आहे. Revelation 3:12; Hebrews 12:22-24. येशूच्या नावाने, मी तुम्हांस पुन्हा आग्रहाने सांगतो की लाओदिकीयांपासून सदोम व गमोरा यांपासून जसे पळावे तसे पळा. त्यांची शिकवणूक खोटी व भ्रमकारक आहे; आणि ती संपूर्ण विनाशाकडे नेते. मृत्यू! मृत्यू!!* सार्वकालिक मृत्यू!!! त्यांच्या मागावर आहे. लोटाच्या पत्नीची आठवण ठेवा.” Joseph Bates, Review and Herald, volume 1, November 1850.

मिलेराइट इतिहासात, सार्दिस ही अशी मंडळी होती की जिचे नाव जिवंत असल्याचा दावा करित होते, परंतु ती मृत होती.

आणि सार्दिस येथील मंडळीच्या दूताला लिही: ज्याच्याजवळ देवाचे सात आत्मे आणि सात तारे आहेत, तो असे म्हणतो: मला तुझे कर्मे ठारूक आहेत, की तू जिवंत आहेस असे तुझे नाव आहे, परंतु तू मेलेला आहेस. प्रकटीकरण ३:१.

देवाच्या लोकांना नेहमी एक नाव असते. इफिसुसपासून पर्गमुसपर्यंतच्या इतिहासकाळात ते नाव “ख्रिस्ती” असे होते. पापल सत्ताकाळात ते नाव “वनातील मंडळी” असे होते. प्रभातताऱ्याच्या परिचयानंतर, म्हणजे जॉन वायक्लिफच्या काळापासून, ते नाव “प्रोटेस्टंट” असे होते. १७९८ मध्ये अंतकाळाच्या वेळी, प्रोटेस्टंटानी आधीच रोमन सहभागितेकडे आपला परतावा सुरू केला होता. तेव्हा फक्त अशा एका परीक्षेची आवश्यकता होती जी हा तथ्य प्रकट करील की, त्यांच्या घोषित नावाच्या असूनही, ते यापुढे निवडलेली मंडळी राहिली नव्हती. १८४४ च्या वसंत ऋतूत, ते त्या परीक्षेपर्यंत पोहोचले जी प्रकट करणार होती की ते यापुढे ख्रिस्ताच्या करारनाव धारण करणारी मंडळी राहिली नव्हती. एलियाची कथा या तथ्याची अत्यंत सविस्तर दुसरी साक्ष पुरविते. जेव्हा त्यांनी आपले खरे चरित्र प्रकट केले, तेव्हा प्रोटेस्टंटानी बाबेलच्या कन्या बनल्याचे त्यांनी प्रदर्शित केले आहे, हे सुरुवातीला ओळखणे मिलराइटांसाठी कठीण होते. परंतु अखेरीस मिलराइटांनी नेमके तेच केले, आणि दुसऱ्या देवदूताच्या संदेशाच्या पूर्ततेत त्यांनी त्या पतित मंडळ्यांमधून जीवांना बाहेर बोलावण्यास सुरुवात केली. त्यानंतर अशी एक परीक्षेची प्रक्रिया झाली जी मिलराइटांना त्यांचे स्वतःचे चरित्र प्रकट करण्यास कारणीभूत ठरणार होती. ते फिलाडेल्फियाचे होते की लाओदिकीयाचे?

फिलाडेल्फियातील विश्वासूंनी ख्रिस्तामागे परमपवित्र स्थानी प्रवेश केला, आणि असे करण्यास नकार देणाऱ्या त्या मिलेराइटांनी लाओदिकीया लोकांचे स्वरूप प्रकट केले. अशा रीतीने, त्याच इतिहासातील समकालीन म्हणून त्या तीन मंडळ्यांची बेत्स यांनी केलेली ओळख यामागील तर्क आपल्याला आढळतो. तो इतिहास दहा कुमारींच्या दृष्टांताच्या भविष्यसूचक रचनेमध्ये पूर्ण झाला; आणि प्रेरणा आपल्याला कळविते की तो अक्षरशः पूर्ण झाला आहे आणि होणार आहे.

“मत्तय 25 मधील दहा कुमारींचा दृष्टांत अॅडव्हेंटिस्ट लोकांच्या अनुभवाचेही चित्रण करतो.” The Great Controversy, 393.

“दहा कुमारींच्या दृष्टांताकडे मला अनेकदा निर्देशिले जाते; त्यांपैकी पाच शहाण्या होत्या, आणि पाच मूर्ख. हा दृष्टांत अक्षरशः पूर्ण झाला आहे आणि होईल; कारण त्याचा या काळाशी विशेष संबंध आहे, आणि तिसऱ्या देवदूताच्या संदेशाप्रमाणेच, तो पूर्ण झाला आहे आणि काळाच्या समाप्तीपर्यंत वर्तमान सत्य म्हणून पुढेही राहील.” Review and Herald, August 19, 1890.

शेवटच्या तीन मंडळ्या मिलराइट चळवळीबाहेरील लोकांना सार्दिस या रूपात दर्शवितात, आणि त्या चळवळीतील लोक फिलाडेल्फिया किंवा लाओदिकीया यांपैकी एकाचे प्रतिनिधित्व करतात. त्या तीन मंडळ्यांची ओळख प्रकटीकरणाच्या तिसऱ्या अध्यायात दिलेली आहे, आणि पहिल्या चार मंडळ्या दुसऱ्या अध्यायात आहेत. म्हणून, जेव्हा सिस्टर व्हाईट प्रकटीकरणाच्या तिसऱ्या अध्यायाच्या इतिहासाचा उल्लेख करतात, तेव्हा त्या जोसेफ बेट्स यांनी आत्ताच ओळख करून दिलेल्याच त्या मंडळ्यांची ओळख करून देत असतात.

“अरे, काय वर्णन आहे हे! या भयावह स्थितीत किती जण आहेत. मी प्रत्येक सेवकाला मनापासून विनवितो की त्यांनी प्रकटीकरणाच्या तिसऱ्या अध्यायाचा परिश्रमपूर्वक अभ्यास करावा, कारण त्यामध्ये शेवटच्या दिवसांत अस्तित्वात असलेल्या परिस्थितीचे चित्रण केले आहे. या अध्यायातील प्रत्येक वचन काळजीपूर्वक अभ्यासा, कारण या शब्दांद्वारे येशू तुमच्याशी बोलत आहे.” Manuscript Releases, volume 18, 193.

मिलराइट इतिहासातील तीन समकालीन मंडळ्या अॅडव्हेंटिझमच्या शेवटी पुन्हा प्रकट होतात. जोसेफ बेट्स मिलराइट काळातील गतिकी ओळखत होता आणि त्याने सार्दिसला बाबेलच्या कन्या म्हणून ओळखले, ज्या दुसऱ्या देवदूताच्या संदेशाच्या लक्ष्येत श्रोत्या होत्या. २२ ऑक्टोबर, १८४४ रोजी ख्रिस्ताचा पाठलाग करीत परमपवित्र स्थानी गेलेल्या लहान कळप आणि पवित्र स्थळातून बाहेर पडण्यास नकार देणारे यांच्यामधील संघर्षाला तो संबोधित करीत होता. त्यांनी स्वीकारलेल्या अंधकारातून लाओदिकेयांना बाहेर बोलावण्याचा तो प्रयत्न करीत होता, आणि त्यांच्या लाओदिकेय अंधत्वाचा किमान काही भाग यामुळे होता की विल्यम मिलरने लाओदिकेय चळवळीत एक अग्रणी स्थान घेतले होते. फिलाडेल्फियाला दिलेल्या संदेशात ओळखण्यात आलेला हा तोच संघर्ष आहे.

पाहा, जे स्वतःला यहुदी म्हणवितात, पण तसे नाहीत, तर खोटे बोलतात, अशा सैतानाच्या सभास्थानातील लोकांना मी असे करीन की ते येऊन तुझ्या पायांपुढे नतमस्तक होतील, आणि मी तुझ्यावर प्रेम केले आहे हे जाणतील. प्रकटीकरण ३:९.

जसे महान निराशेच्या वेळी झाले, तसेच धार्मिक संकट नेहमीच उपासकांचे दोन वर्ग निर्माण करते. प्रोटेस्टंटवादाचा अधिकारवस्त्र सार्दीसकडून नुकताच काढून घेतला गेला होता, कारण ते रोमकडे परतले आणि अधिकृतपणे रोमची कन्या बनले. ते अधिकारवस्त्र नंतर मिलरवादी अॅडव्हेंटिझमकडे ठेवले गेले, परंतु लगेचच एक परीक्षाकाल असा येणार होता की ज्यामुळे स्वतःला लहान कळप म्हणवणारे दोन वर्ग निर्माण होणार होते—एक खरा कळप आणि एक बनावट कळप. बेट्स त्या लहान कळपाचे प्रतिनिधित्व करीत होता ज्याने ख्रिस्ताचे अनुसरण करीत अतिपवित्र स्थानी प्रवेश केला. त्याचा संघर्ष लाओदिकी लोकांशी होता, जे स्वतःला लहान कळप म्हणवत होते. फिलाडेल्फियाचा असल्यामुळे, बेट्सचा संघर्ष सैतानाच्या सभास्थानाशी होता—अशा एका समूहाशी, जो स्वतःला देवाचे लोक असल्याचे म्हणवत होता, परंतु खोटे बोलत होता आणि यहुदी नव्हता.

अॅडव्हेंटिझमच्या समाप्तीच्या वेळी ही दृष्टांतकथा अंतिम वेळेस पूर्ण होईल, तेव्हा एक निवडलेले करारबद्ध लोक असतील, ज्यांना १९८९ मध्ये, म्हणजेच काळाच्या समाप्तीच्या वेळी, वगळून पुढे गेले गेले; जसे ख्रिस्ताच्या जन्माच्या वेळी यहुदी नेतृत्वास वगळून पुढे गेले गेले होते, आणि ती घटना त्या भविष्यवाणीच्या इतिहासात काळाच्या समाप्तीचे प्रतिनिधित्व करते. ख्रिस्ताच्या इतिहासाने यरुशलेममध्ये विजयप्रवेशापर्यंत पोहोचल्यावर, मिलराइट काळातील मध्यरात्रीच्या हाकेला प्रतिरूप प्राप्त झाले. प्रेरित लेखन क्रूसाच्या मार्गचिन्हाला १८४४ च्या महान निराशेशी पुनःपुन्हा संरेखित करते. यहुदा ख्रिस्ताच्या इतिहासातील लाओदिकी लोकांचे प्रतिनिधित्व करतो, आणि प्रेषित फिलाडेल्फिया

लोक होते. क्रूसानंतर साडेतीन वर्षे, बेट्सद्वारे प्रतिनिधित्व केलेल्या फिलाडेल्फिया लोकांनी, शिष्य यहूदा इस्क्योर्योत याने प्रतिनिधित्व केलेल्या पतित मंडळीतून, लाओदिकी लोकांना बाहेर बोलावण्याचा प्रयत्न केला.

१९८९ मध्ये पूर्वीचे निवडलेले करारबद्ध लोक उघडण्यात आलेल्या प्रकाशाला नाकारून बाजूला टाकले गेले. १८ जुलै, २०२० रोजीची पहिली निराशा आली तेव्हा, पूर्वी एकाच चळवळीचे असल्याप्रमाणे दिसून आलेल्यांमध्ये परीक्षा घेण्याची प्रक्रिया सुरू झाली. तरी एक वर्ग लौदीकेयी आहे आणि दुसरा वर्ग फिलाडेल्फिय आहे. जसा यहूदाने क्रूसापूर्वी ख्रिस्ताचा विश्वासघात करण्यासाठी महासभेशी तीन वेळा करार केला, तसाच ११ सप्टेंबर, २००१ नंतरच्या इतिहासातील लौदीकेयी लोकांना पश्चात्ताप करण्याच्या तीन संधी निष्फळ ठरलेल्या असतील. लवकरच येणाऱ्या रविवारच्या कायद्याच्या वेळी, यहूदा झाडावर टांगलेला दिसला तितक्याच निश्चितपणे हे प्रकट होईल की लौदीकेयी लोक फिलाडेल्फिय लोकांपासून वेगळे आहेत. कापणीच्या वेळीच कोंडा गव्हापासून वेगळा केला जातो. आपण त्या कापणीच्या अतिशय जवळ पोहोचत आहोत.

हे सत्य केवळ तेव्हाच ओळखले जातात, जेव्हा आणि जर आपण हे समजून घेण्यास तयार असतो की 'सत्य' उघड करून स्थापन करू शकणारी एकमेव बायबलनिष्ठ पद्धत म्हणजे "historicism" होय. खरी पद्धत preterism, futurism, dispensationalism, woke-ism, व्याकरणविषयक किंवा ऐतिहासिक प्राविण्य, किंवा सैतानी बनावटपणांच्या अनेक प्रकारांपैकी कोणताही प्रकार नव्हे. सतराव्या शतकातील Jean-Jacques Rousseau नावाच्या तत्त्वज्ञाला श्रेय दिले जाणारे एक सर्वपरिचित वाक्य आहे, जे अनेक प्रकारे पुनर्मांडले गेले आहे; परंतु त्या विचाराचा गाभा असा आहे, "Error has many roots, but truth has only one." "Truth" हा Alpha आणि Omega आहे, जो कोरड्या जमिनीतून उगवलेल्या मुळाप्रमाणे आहे.

"त्याचप्रमाणे बायबल, म्हणजे त्याच्या कृपेच्या संपत्तीचे खजिनाघर. त्यातील सत्यांचा महिमा, जो आकाशाइतका उच्च आहे आणि अनंतकाळाला व्यापून टाकतो, ओळखला जात नाही. मानवजातीच्या मोठ्या समूहाला ख्रिस्त स्वतःही 'शुष्क भूमीतून निघालेल्या मुळाप्रमाणे' आहे, आणि त्यांना त्याच्यामध्ये 'अशी काही शोभा दिसत नाही की' त्यांनी 'त्याची इच्छा करावी.' यशया 53:2. जेव्हा येशू मनुष्यमध्ये होता, तेव्हा मानवतेत प्रकट झालेल्या देवाच्या प्रकटीकरणाला शास्त्री व परुशी यांनी त्याला घोषित केले, 'तू सामरी आहेस, आणि तुला भूत लागले आहे.' योहान 8:48. त्याचे स्वतःचे शिष्यसुद्धा त्यांच्या अंतःकरणातील स्वार्थामुळे इतके अंध झाले होते की, जो त्यांना पित्याचे प्रेम प्रकट करण्यासाठी आला होता, त्याला समजण्यास ते मंद होते. म्हणूनच येशू मनुष्यांच्या मध्यात एकांताने वावरला. त्याला पूर्णपणे केवळ स्वर्गातच समजले गेले." Thoughts from the Mount of Blessing, 25.

आपण सध्या सामायिक करित असलेली सत्ये या संदर्भात ओळखली गेली पाहिजेत की, इतिहासभर सत्याची वाढ ही क्रमशः प्रगत होत जाते; आणि त्याहूनही महत्त्वाचे म्हणजे, सत्याविषयीचे आपले आकलन अल्फा आणि ओमेगा या संदर्भात ठेवले गेले पाहिजे—ज्या संदर्भात येशू एखाद्या गोष्टीच्या अंताची ओळख तिच्या आरंभाशी करतो.

चौथी कलीसिया थुआतीरा आहे, आणि ती बायबलमधील भविष्यवाणीत उल्लेखिलेल्या पाचव्या राज्याप्रमाणे पोपसत्तेने राज्य केलेला कालखंड दर्शविते; हाच तो काळ होय, ज्यामध्ये अरण्यातील कलीसिया बंदिवासात होती. बारा शंभर साठ वर्षे आत्मिक बाबेलद्वारे आत्मिक इस्राएलचा झालेला बंदिवास, प्रत्यक्ष बाबेलमध्ये प्रत्यक्ष इस्राएलचा सत्तर वर्षांचा बंदिवास याचा पूर्वछायाचित्ररूपाने दर्शविण्यात आला होता.

"आज देवाची मंडळी हरविलेल्या मानवजातीच्या तारणाकरिता असलेल्या दैवी योजनेला पूर्णत्वापर्यंत पुढे नेण्यासाठी स्वतंत्र आहे. अनेक शतकांपर्यंत देवाच्या लोकांनी त्यांच्या स्वातंत्र्यावर आलेले बंधन सहन केले. शुभवर्तमानाचे त्याच्या शुद्धतेत प्रचार करणे निषिद्ध करण्यात आले होते, आणि जे मनुष्यांच्या आज्ञांना अवज्ञा करण्याचे धाडस करित, त्यांच्यावर अतिशय कठोर दंड लादले जात होते. परिणामी, प्रभूची महान नैतिक द्राक्षमळा जवळजवळ संपूर्णपणे ओसाड पडली होती. लोकांना देवाच्या वचनाच्या प्रकाशापासून वंचित करण्यात आले. भ्रम व अंधश्रद्धेच्या अंधकाराने खऱ्या धर्माचे ज्ञान पूर्णपणे नष्ट करून टाकण्याची धमकी दिली. पृथ्वीवरील

देवाची मंडळी, या निर्दय छळाच्या दीर्घ काळात, जशी निर्वासनाच्या काळात बाबेलमध्ये बंदिवान धरून ठेवलेल्या इस्राएलच्या संततीप्रमाणे खऱ्या अर्थाने बंदिवासात होती, तशीच होती.” Prophets and Kings, 714.

बाबेलमधील सत्तर वर्षांच्या बंदिवासाचे प्रतिनिधित्व थ्यातीरा या मंडळीने केले आहे. थ्यातीरा ही त्या कारणाने निर्माण झालेली फलश्रुती आहे, ज्याचे प्रतिनिधित्व पर्गामोस करते. पर्गामोस हे ख्रिस्ती धर्माशी मूर्तिपूजेचे मिश्रण करणाऱ्या सम्राट कॉन्स्टांटाईनचे प्रतीक आहे. त्याच्या मूर्तिपूजेचे प्रतीक सूर्याची उपासना हे होते. प्राचीन इस्राएलला थ्यातीरा या सत्तर वर्षांच्या काळातील बंदिवासात नेले जाण्याचे बायबलाधिष्ठित कारण असे होते की, त्यांच्या राजांनी त्यांच्या सभोवतालच्या मूर्तिपूजक राष्ट्रांशी संबंध व संधि केल्या, आणि हे देवाच्या वचनाविरुद्ध थेट बंड होते. देवाने इस्राएलाला पुन्हा पुन्हा इशारा दिला होता की त्यांनी त्यांच्या सभोवतालच्या अन्यजाती राष्ट्रांशी मिश्रण करू नये. दहा आज्ञा—ज्यांच्या जतनकर्तेपदासाठी प्राचीन इस्राएल नेमले गेले होते—त्या मूर्तीची उपासना करण्यास स्पष्टपणे मनाई करतात. जेव्हा प्रभु होरेबच्या गुहेजवळ मोशेच्या पुढे गेला आणि त्याने आपले स्वरूप प्रकट केले, तेव्हा त्याने आम्ही ज्याचा उल्लेख करित आहोत तोच इशारा दोनदा अंतर्भूत केला.

आणि तो म्हणाला, पाहा, मी एक करार करित आहे: तुझ्या सर्व लोकांसमोर मी अशी अद्भुत कृत्ये करीन, जी सर्व पृथ्वीवर किंवा कोणत्याही राष्ट्रात कधी केली गेली नाहीत; आणि ज्या लोकांच्या मध्ये तू आहेस ते सर्व परमेश्वराचे कार्य पाहतील; कारण मी तुझ्याबरोबर जे करणार आहे ते भयप्रद आहे. आज मी तुला जी आज्ञा देत आहे ती पाळ: पाहा, मी तुझ्यापुढून अमोरी, कनानी, हिती, परिज्जी, हिक्वी आणि यबूसी यांना हाकलून लावीन. स्वतःची खबरदारी घे, ज्या देशात तू जात आहेस त्या देशातील रहिवाशांबरोबर तू करार करू नकोस, नाहीतर तो तुझ्यामध्ये सापळा ठरेल: पण तुम्ही त्यांच्या वेदिका पाडून टाका, त्यांच्या मूर्ती फोडून टाका, आणि त्यांचे अशेरा-वृक्ष तोडून टाका: कारण तू दुसऱ्या कोणत्याही देवाची उपासना करणार नाहीस; कारण परमेश्वर, ज्याचे नाव मत्सरी आहे, तो मत्सरी देव आहे: नाहीतर तू त्या देशातील रहिवाशांबरोबर करार करशील, आणि ते आपल्या देवांच्या मागे व्यभिचार करतील, आणि आपल्या देवांना बलिदाने अर्पण करतील, आणि कोणी तुला बोलावील, आणि तू त्याच्या बलिदानातून खाशील; आणि तू त्यांच्या मुलींना आपल्या मुलांसाठी घेशील, आणि त्यांच्या मुली आपल्या देवांच्या मागे व्यभिचार करतील, व तुझ्या मुलांनाही आपल्या देवांच्या मागे व्यभिचार करावयास लावतील. निर्गम 34:10-16.

या उताऱ्यातच देवाने प्राचीन इस्राएलास दोनदा इशारा दिला, आणि त्यांच्याभोवती असलेल्या मूर्तिपूजक राष्ट्रांशी कोणतेही करार करू नयेत, अशी आज्ञा प्राचीन इस्राएलास देण्यात आली होती, याची बायबलमध्ये इतरही अनेक साक्षी आहेत. त्या तडजोडीची सुरुवात प्राचीन इस्राएलाने देव व त्याच्या ईश्वरशाहीचा नकार केल्यापासून झाली. त्यांनी राजा मागितला तेव्हा देवाने त्यांना राजा असू दिला; आणि त्या क्षणापासून पुढे सर्व राजांपैकी बहुसंख्य, आणि विशेषतः उत्तरेकडील दहा वंशांपैकी प्रत्येक राजाने, त्या आज्ञेची अवहेलना केली. इस्राएलाने आपल्या सभोवतालच्या मूर्तिपूजक राष्ट्रांपासून वेगळे व वैशिष्ट्यपूर्ण राहिले पाहिजे, या तत्त्वाचा नकार करण्यात आला, आणि पुढे कॉन्स्टांटाईन ज्याचे प्रतीक ठरला त्या तडजोडीतून हे दाखवून दिले गेले. पर्गामोस आणि कॉन्स्टांटाईन हे देवाच्या मंडळीत मूर्तिपूजा आणणाऱ्या इस्राएलच्या राजांच्या बंडखोरीचे प्रतिनिधित्व करतात. राजा शौलापासून सुरू झालेल्या धर्मत्यागाने, आध्यात्मिक बाबेलच्या बंदिवासाकडे नेणाऱ्या ख्रिस्ती मंडळीच्या धर्मत्यागाचे पूर्वचित्रण केले. राजा शौलापासून पुढे बाबेलच्या बंदिवासापर्यंतचा पवित्र इतिहास पर्गामोसच्या मंडळीने प्रतीकात्मकरीत्या दर्शविला आहे. त्यानंतर आलेला सत्तर वर्षांचा बंदिवास हा थायातीरा मंडळीचा होता.

इफिसस, वचनदत्त देश जिंकण्यासाठी पुढे निघालेल्या मंडळीचे प्रतिनिधित्व करते. इफिसस मोशेच्या काळाचे आणि मिसरच्या गुलामगिरीतून इस्राएलच्या सुटकेचे प्रतिनिधित्व करते.

“बायबलने या शेवटच्या पिढीसाठी आपले खजिने साठवून ठेवले आहेत आणि एकत्र बांधून ठेवले आहेत. जुन्या कराराच्या इतिहासातील सर्व महान घटना आणि गंभीर व्यवहार या शेवटच्या दिवसांत मंडळीत पुन्हा घडले आहेत आणि घडत आहेत.” Selected Messages, book 3, 338, 339.

मिसरमधून झालेल्या सुटकेद्वारे दर्शविलेला इतिहास शेवटच्या दिवसांत पुन्हा घडतो. म्हणूनच तो मिलराइट इतिहासातही पुन्हा घडला. याच कारणास्तव सिस्टर व्हाईट मिलराइट इतिहासाचे वर्णन करण्यासाठी त्या इतिहासाचा वारंवार संदर्भ देतात. त्या 1844 च्या महान निराशेची सांगड इब्री लोकांच्या त्या निराशेशी घालतात, जेव्हा ते लाल समुद्रासमोर उभे होते आणि फिराऊनाचे सैन्य त्यांच्या मागून जवळ येत होते. त्या मिसरमधून सुटकेच्या इतिहासाची सांगड ख्रिस्ताच्या काळाशीही घालतात; म्हणून क्रूसावरील प्रसंगी शिष्यांची जी निराशा झाली, ती लाल समुद्राजवळील निराशेद्वारे प्रतिरूपित झाली होती, आणि त्याचप्रमाणे तिने 1844 च्या महान निराशेचेही प्रतिरूप दर्शविले. क्रूसावरील निराशेने एफिसस मंडळीच्या प्रारंभाचे प्रतिनिधित्व केले. प्राचीन इस्राएलच्या प्रारंभी मोशेचा काळ, जो एफिसस मंडळीद्वारे दर्शविला जातो, त्याने ख्रिस्ताच्या काळातील आधुनिक इस्राएलच्या प्रारंभाचेही प्रतिरूप दाखविले. हे दोन्ही इतिहास एफिसस मंडळीद्वारे दर्शविले जातात. आम्ही येथे ओळखत असलेली सत्ये Future for America यांनी अनेक वर्षांपासून सार्वजनिकरीत्या वारंवार मांडलेली आहेत, म्हणून मी येथे केवळ एक विहंगावलोकन देत आहे.

ख्रिस्ताच्या इतिहासामध्ये आपल्याला नव्या करारातील त्या लोकांची सुरुवात आढळते, ज्यांना उभे केले जात आहे, जेव्हा पूर्वीच्या करारातील निवडलेले लोक मागे टाकले जात आहेत. ख्रिस्ताचा इतिहास हा प्राचीन इस्राएलाचा शेवट आहे; आणि प्राचीन इस्राएलाच्या प्रारंभी मिसरमधून झालेल्या सुटकेच्या इतिहासात, नव्या करारातील लोकांसाठी पूर्वी निवडलेले करारातील लोक मागे टाकले गेले होते.

ख्रिस्ताच्या इतिहासात, पूर्वीचे निवडलेले लोक इ.स. ७० मध्ये यरुशलेमच्या विनाशासह त्यांच्या अंतिम निष्कर्षपर्यंत पोहोचले. आरंभी, मोशेच्या काळात, पूर्वीचे निवडलेले लोक चाळीस वर्षांच्या कालावधीत अरण्यात मेले, आणि यहोशवा व कालेब हे नव्या निवडलेल्या लोकांचे प्रतिनिधी झाले, ज्यांना वचनदत्त देशात संदेश नेण्याचे नियोजन होते, जसे इफिसी मंडळीच्या कालखंडातील प्रेषितांनी सुवार्ता जगापर्यंत पोहोचविली.

प्राचीन इस्राएलाचा आरंभ आणि अंत, तसेच आधुनिक इस्राएलाचा आरंभ, हे सर्व पूर्वीच्या निवडलेल्या लोकांकडून नव्या निवडलेल्या लोकांकडे झालेल्या संक्रमणाचीच ओळख करून देतात. दोन किंवा तीन साक्षीदारांच्या साक्षीवर एखादी गोष्ट स्थापित होते; आणि साक्षींच्या या तीनही रेषा पूर्वीच्या निवडलेल्या लोकांच्या घटस्फोटाची ओळख करून देतात, आणि या साक्षीदारांवर आरंभापासून अंताची ओळख करून देणाऱ्या अल्फा आणि ओमेगा यांची स्वाक्षरी आहे. जेव्हा देव एक लक्ष चव्वेचाळीस हजारंबरोबर करार करील, तेव्हा एक पूर्वीचा निवडलेला लोकसमूह असा असेल की ज्याला तो वगळून जाईल. देव गोंधळाचा कर्ता नाही; तो कधीही बदलत नाही आणि त्याचे वचन कधीही निष्फळ ठरत नाही.

मिसरमधून झालेली सुटका आणि यहोशवाच्या द्वारे देवाने संपन्न केलेले विजय हे इफिससच्या मंडळीने दर्शविले आहेत; परंतु इफिससला तिचे पहिले प्रेम गमावण्याचे ठरलेले होते. जेव्हा यहोशवाला विसाव्यास ठेवण्यात आले, तेव्हा दुसरी एक पिढी उदयास आली; ही पिढी स्मुर्नाने दर्शविलेल्या कालखंडाची खूण होती. वचनदत्त देश शुद्ध करण्याचे यहोशवाचे अद्भुत कार्य कधीही पूर्णत्वास गेले नाही, कारण लोक स्वतःबद्दल संतुष्ट झाले आणि यहोशवाला दिलेले कार्य त्यांनी सोडून दिले. त्यांनी आपले पहिले प्रेम गमावले. तो कालखंड इस्राएलने देवाला नाकारून शमुवेलाने शौलाला राजा म्हणून अभिषिक्त करेपर्यंत चालू राहिला; अशा रीतीने पर्गमोसच्या मंडळीचा प्रारंभ झाला.

“स्मुर्ना येथील, आशिया मायनरमधील एका मंडळीला, आणि त्याचप्रमाणे संपूर्ण ख्रिस्ती मंडळीला, दुसऱ्या व तिसऱ्या शतकांत हा संदेश देण्यात आला. तो असा काळ होता की जेव्हा मूर्तिपूजकता जगात सर्वोच्च प्रभुत्व टिकवून ठेवण्यासाठी आपला अंतिम प्रयत्न करीत होती. ख्रिस्ती धर्म अद्भुत वेगाने पसरला होता, इतका की तो संपूर्ण जगभर परिचित झाला होता. काहींनी अंतःकरणपरिवर्तनामुळे ख्रिस्तावरील विश्वास स्वीकारला; इतरांनी, त्यांच्या समोर सादर केलेल्या युक्तिवादाच्या सामर्थ्यामुळे; आणि आणखी काहींनी, कारण त्यांना दिसत होते की मूर्तिपूजकतेचा पक्ष क्षीण होत चालला आहे, आणि विजय मिळवेल असे जे पक्षाचे आश्वासन दिसत होते, त्या बाजूने धोरणाने त्यांना नेले. या परिस्थितीमुळे मंडळीची आध्यात्मिकता दुर्बल झाली. प्रेषितकालीन मंडळीचे वैशिष्ट्य असलेला भविष्यवाणीचा आत्मा हळूहळू लोप पावला. हे असे वरदान आहे की जे ज्यांच्याकडे सोपविले

जाते त्या मंडळीला विश्वासाच्या एकतेत आणते. जेव्हा खरे संदेष्टे उरले नाहीत, तेव्हा खोटे शिक्षण वेगाने पसरले; ग्रीकांच्या तत्त्वज्ञानामुळे पवित्र शास्त्रांचे विपरीत अर्थलालन झाले, आणि ख्रिस्ताने वारंवार धिक्कारणारा प्राचीन परुश्यांचा आत्मधार्मिकपणा पुन्हा एकदा मंडळीच्या मध्यात प्रकट झाला. कॉन्स्टन्टाईनच्या राज्यकालापूर्वीच्या त्या दोन शतकांत, त्यानंतरच्या दोन शतकांत पूर्णपणे विकसित झालेल्या त्या दुष्ट गोष्टींची पायाभरणी करण्यात आली. या कालखंडात, रोमन साम्राज्याच्या अनेक भागांत हौतात्म्य लोकप्रिय बनले. हे कितीही विचित्र वाटले, तरीही ते तितकेच सत्य आहे. हे ख्रिस्ती व मूर्तिपूजक यांच्यामध्ये अस्तित्वात असलेल्या संबंधाचे फलित होते.”

“रोमन जगतात सर्व राष्ट्रांच्या धर्माचा आदर केला जात असे; परंतु ख्रिस्ती हे एखादे राष्ट्र नव्हते, तर ते एका तुच्छ मानल्या गेलेल्या वंशातील केवळ एक पंथ होते. म्हणूनच, जेव्हा त्यांनी सर्व स्तरांतील लोकांच्या धर्माचा निषेध करण्यात चिकाटी ठेवली, जेव्हा त्यांनी गुप्त सभा भरवल्या, आणि आपल्या अगदी निकटच्या नातेवाईकांच्या व अतिशय जिवलग मित्रांच्या चालीरीती व प्रथांपासून स्वतःला पूर्णपणे वेगळे केले, तेव्हा ते मूर्तिपूजक अधिकाऱ्यांच्या दृष्टीने संशयाचे, आणि अनेकदा छळाचे, लक्ष्य बनले. अनेकदा त्यांनी स्वतःवरच छळ ओढवून घेतला, जेव्हा राज्यकर्त्यांच्या मनात विरोधाची भावना नव्हती. या वृत्तीचे उदाहरण म्हणून, इतिहास कार्थेजचा बिशप सायप्रियन याच्या फाशीचे तपशील देतो. जेव्हा त्याची शिक्षा वाचून दाखविण्यात आली, तेव्हा ऐकत उभ्या असलेल्या ख्रिस्ती लोकसमुदायातून एक सर्वसाधारण आरोळी उठली: ‘आम्ही त्याच्याबरोबर मरण पत्करू.’”

“अनेक जाहीर ख्रिस्ती लोकांनी मृत्यू स्वीकारण्याच्या भावनेने, आणि अगदी विनाकारण सरकारची वैरभावना चिथावून देण्याच्या वृत्तीने, इ. स. 303 मध्ये सम्राट डायक्लेशियन आणि त्याचा सहकारी गॅलेरियस यांनी काढलेल्या छळाच्या हुकुमाच्या जाहीर होण्यात बहुधा मोठा वाटा उचलला. त्या हुकुमाची भावना सर्वव्यापी होती, आणि दहा वर्षे तो अधिक किंवा कमी कठोरतेने अंमलात आणण्यात आला.” Steven Haskell, The Story of the Seer of Patmos, 50. 51.

स्मुर्ना ही त्या दोन मंडळ्यांपैकी एक असली की ज्यांना प्रभूकडून कोणताही धिक्कार मिळत नाही, तरी इतिहास साक्ष देतो की त्या कालखंडात शहीद झालेले काही जण असे होते की ज्यांच्या प्रेरणा दैवी नव्हते, तर मानवी आवेगांवर आधारित होत्या. न्यायाधीशांचे पुस्तक यहोशवाच्या मृत्यूची नोंद करून आरंभ होते, आणि त्या पुस्तकात एक वचन दोनदा पुनरुक्त झालेले आहे, जे न्यायाधीशांच्या इतिहासाची व्याख्या करते. त्या वचनाचा दुसऱ्यांदा उल्लेख पुस्तकाच्या अंतिम वचनात येतो. पुस्तकाचे पहिले वचन यहोशवाचा अंत दर्शविते, आणि शेवटचे वचन त्या इतिहासाचा सारांश मांडते.

आणि यहोशवाच्या मृत्यूनंतर असे घडले की, इस्राएलाच्या संततीने परमेश्वरास विचारले, म्हणाले, कनानी लोकांविरुद्ध आमच्यासाठी प्रथम कोण जाईल, त्यांच्याविरुद्ध युद्ध करण्यासाठी?... त्या दिवसांत इस्राएलात राजा नव्हता, तर प्रत्येक मनुष्य आपल्या स्वतःच्या दृष्टीने जे योग्य होते तेच करीत होता... त्या दिवसांत इस्राएलात राजा नव्हता: प्रत्येक मनुष्य आपल्या स्वतःच्या दृष्टीने जे योग्य होते तेच करीत होता. न्यायी 1:1; 17:16; 21:25.

स्मुर्नाच्या इतिहासाप्रमाणेच “स्व” हा आरंभापासून शेवटपर्यंत एक प्रमुख विषय होता. कारण त्यांच्यावर राजा नव्हता, म्हणून त्यांनी जे काही करावे असे त्यांना वाटले तेच करण्याचा निश्चय केला. मार्गदर्शनाचा अभाव हाच तो मुद्दा होता, जो हॅस्केल यांनी स्मुर्नाच्या इतिहासात ओळखला, आणि जो सक्रिय भविष्यवाणीच्या आत्म्याच्या अभावाने दर्शविला गेला होता. या दोन्ही इतिहासांत मार्गदर्शनाच्या अभावाने अशी दारे उघडली की निर्णय एखाद्या व्यक्तीच्या स्वतःच्या प्रेरणांवर आधारित करून घेतले गेले. इफिसुस हे मिसरमधून झालेल्या सुटकेचे प्रतिनिधित्व करते. न्यायाधीशांच्या पुस्तकात नोंदविलेला इतिहास स्मुर्ना या मंडळीने प्रतिनिधित्व केला आहे. राजा शौलपासून बाबिलोनच्या बंदिवासापर्यंतचा कालखंड पर्गामुस या मंडळीने प्रतिनिधित्व केला आहे, आणि बाबिलोनमधील बंदिवास थुआतीरा या मंडळीने प्रतिनिधित्व केला आहे.

अग्रदूतांनी ओळखून दाखविलेल्या त्या घटनेशी सुसंगतपणे, कळिसिया, शिक्के आणि कर्णे यांमध्ये चार आणि तीन असा विभाग आहे; आणि प्राचीन इस्राएलच्या इतिहासातील पहिल्या चार कळिसिया मिसरी बंदिवासापासून सुरू

होतात आणि बाबिलोनी बंदिवासावर समाप्त होतात, कारण अल्फा आणि ओमेगा नेहमीच प्रारंभाशी अंताची ओळख करून देतो. आधुनिक इस्राएलच्या इतिहासातील पहिल्या चार कळिसिया यहुदांच्या रोमी सत्तेखालील अधीनतेपासून सुरू होतात, आणि त्या चार कळिसियांचा शेवट आत्मिक यहुदांच्या आत्मिक रोमाच्या अधीनतेने, एक हजार दोनशे साठ वर्षांसाठी, होतो.

थुवातीरा नंतर जे आले ते सार्दीस होते; आणि त्याची सुरुवात तेव्हा झाली, जेव्हा ते थुवातीराद्वारे प्रतिरूपित झालेल्या बाबेलच्या बंदिवासातून बाहेर आले. सार्दीस ही अशी कलीसिया आहे की जिच्याविषयी असे नाव होते की ती जिवंत आहे, परंतु ती जिवंत नव्हती. जीवनाचा तिचा दावा हा असत्य होता. विशेष लक्षवेधी गोष्ट अशी की, सातही कलीस्यांपैकी सार्दीस हाच असा शब्द आहे ज्याची कोणतीही व्याख्या नाही. इतिहासाच्या आणि वचनांच्या संदर्भावरून सार्दीसला विविध अर्थ लावले गेले आहेत, परंतु त्या नावाची कोणतीही व्युत्पत्तिजन्य व्याख्या नाही. तिचे नाव आहे, पण तसे नाही.

“परंतु दुसरे मंदिर वैभवात पहिल्याइतके नव्हते; तसेच, पहिल्या मंदिराशी संबंधित असलेल्या दैवी उपस्थितीच्या त्या दृश्य चिन्हांनी ते पवित्रही करण्यात आले नव्हते. त्याच्या समर्पणास अधोरेखित करणारे अलौकिक सामर्थ्याचे कोणतेही प्रगटीकरण नव्हते. नव्याने उभारलेल्या पवित्रस्थानात भरून राहिलेला गौरवाचा कोणताही मेघ दिसला नाही. त्याच्या वेदीवरील बलिदान भस्म करण्यासाठी स्वर्गातून कोणतीही अग्निज्वाळा उतरली नाही. परमपवित्र स्थानी करूबांच्या मध्ये शेखीना यापुढे वास करीत नव्हती; कराराचा कोश, कृपासन, आणि साक्षीच्या पट्ट्या त्यात आढळत नव्हत्या. याहवेची इच्छा चौकशी करणाऱ्या याजकाला कळविण्यासाठी स्वर्गातून कोणताही आवाज ऐकू आला नाही.” The Great Controversy, 24.

बाबिलोनच्या बंदिवासानंतर त्यांनी यरुशलेम व मंदिर पुन्हा बांधले. त्यामुळे त्यांना पुन्हा एक नाव लाभले, कारण देवाने आपले नाव यरुशलेमात ठेवण्याचे वचन दिले होते. परंतु त्याचे नाव त्याच्या स्वभावाचे प्रतिनिधित्व करते, आणि त्याच्या वैयक्तिक उपस्थितीच्या अभावाने हे स्पष्ट होत होते की त्यांच्याकडे जीवनाचे प्रतिनिधित्व करणारे नाव तर होते, पण प्रत्यक्षात जीवन उत्पन्न करणारी उपस्थिती त्यांच्याकडे उरली नव्हती. खरोखरच, त्यांच्या हातात केवळ जाहीर अंगीकार आणि दिखावा एवढेच उरले होते.

सार्डिसमधील शेवटच्या आवाजाने अशा एका एलियाच्या आगमनाचे आश्वासन दिले होते, जो परमेश्वराच्या महान व भयावह दिवसापूर्वी येणार होता. प्राचीन इस्राएलासाठी यरुशलेमचा विनाश हा परमेश्वराचा महान व भयंकर दिवस होता. याच कारणास्तव, बहीण व्हाइट इ.स. ७० मध्ये यरुशलेमच्या विनाशाचा उल्लेख परमेश्वराच्या त्या महान व भयंकर दिवसाच्या दृष्टांतस्वरूप करते, जो शेवटच्या सात पीडांद्वारे दर्शविला आहे. फिलाडेल्फिया मंडळीची सुरुवात अरण्यात आक्रोश करणाऱ्या योहान बाप्तिस्ताच्या आवाजाने झाली; अशा रीतीने तो विल्यम मिलरच्या आवाजाचा प्रतिरूप ठरतो. योहान बाप्तिस्ता आणि विल्यम मिलर यांचे आवाज अशा लोकांसमोर लाओदीकियाचा संदेश मांडत होते, ज्यांना सर्व काही ठीक आहे असे वाटत होते, जेव्हा प्रत्यक्षात सर्व काही चुकलेले होते. योहान बाप्तिस्ता आणि विल्यम मिलर या दोघांनीही कुन्हाड झाडाच्या मुळाशी ठेवली. सार्डिसला दिलेला संदेश असा होता की, “सार्डिसमध्येही काही नावे अशी आहेत, ज्यांनी आपली वस्त्रे मलिन केली नाहीत; आणि ते माझ्याबरोबर पांढरी वस्त्रे परिधान करून चालतील, कारण ते योग्य आहेत.” योहान बाप्तिस्ता आणि विल्यम मिलर हे त्या लोकांचे प्रतिनिधित्व करतात, जे सार्डिसद्वारे दर्शविलेल्या कालखंडातून बाहेर आले आणि ख्रिस्ताबरोबर चालण्यास योग्य ठरले.

“विल्यम मिलर यांनी प्रचार केलेले सत्य स्वीकारण्यास हजारो लोक प्रवृत्त झाले, आणि संदेश जाहीर करण्यासाठी एलियाच्या आत्म्यात व सामर्थ्यात देवाचे सेवक उभे केले गेले. येशूचा अग्रदूत योहान याप्रमाणे, हा गंभीर संदेश जाहीर करणाऱ्यांना कुन्हाड झाडाच्या मुळाशी ठेवण्याची आणि मनुष्यांनी पश्चात्तापास योग्य अशी फळे आणावीत, असे आवाहन करण्याची तीव्र बाध्यता जाणवली. त्यांची साक्ष अशी होती की, तिने मंडळ्यांना जागृत करावे, त्यांच्यावर प्रभावी परिणाम घडवावा, आणि त्यांचे खरे स्वरूप प्रकट करावे. आणि येणाऱ्या क्रोधापासून पळून जाण्याचा गंभीर इशारा उच्चारित झाला तेव्हा, मंडळ्यांशी एकरूप असलेल्या अनेकांनी तो आरोग्यदायी संदेश स्वीकारला; त्यांनी आपली अधोगती ओळखली, आणि पश्चात्तापाच्या कडवट अश्रूंनी व

आत्म्याच्या गहन क्लेशाने, देवापुढे स्वतःला नम्र केले. आणि देवाचा आत्मा त्यांच्यावर विसावला तेव्हा, त्यांनीही ही हाक घुमविण्यास साहाय्य केले, 'देवाचे भय बाळगा, आणि त्याला गौरव द्या; कारण त्याच्या न्यायाची वेळ आली आहे.'" Early Writings, 233.

प्रकटीकरणातील सात मंडळ्या प्रेरितांच्या इतिहासाचे ख्रिस्ताच्या दुसऱ्या आगमनापर्यंत प्रतिनिधित्व करतात, आणि त्या सात मंडळ्या प्राचीन इस्राएलच्या इतिहासाचेही संदेश मोशेपासून ख्रिस्ताच्या पहिल्या आगमनापर्यंत प्रतिनिधित्व करतात.

इस्राएलच्या संततीच्या परीक्षा, आणि ख्रिस्ताच्या पहिल्या आगमनाच्या अगोदर त्यांची मनोवृत्ती, ख्रिस्ताच्या दुसऱ्या आगमनापूर्वीच्या आपल्या अनुभवात देवाच्या लोकांची स्थिती स्पष्ट करतात.

"इस्राएलच्या संततीने कनान देशात प्रवेश करण्याच्या अगदी आधी जशा प्रकारे सैतानाचे सापळे त्यांच्यासाठी पसरविले गेले होते, तशाच प्रकारे ते खचितच आपल्यासाठीही पसरविले गेले आहेत. आपण त्या लोकांचा इतिहास पुन्हा पुनरावृत्त करीत आहोत.

"त्यांचा इतिहास आपल्यासाठी एक गंभीर इशारा ठरला पाहिजे. प्रभूला आपल्या लोकांसाठी प्रकाश द्यावयाचा असेल, तेव्हा सैतान शांतपणे बाजूला उभा राहिल आणि तो प्रकाश त्यांना प्राप्त होऊ नये म्हणून कोणताही प्रयत्न करणार नाही, अशी आपण कधीही अपेक्षा करू नये. आपण सावध राहू या, की देव पाठवितो तो प्रकाश आपल्याला पसंत पडेल अशा रीतीने येत नाही म्हणून आपण त्याला नाकारू नये.... जर असे काही असतील की ज्यांना तो प्रकाश स्वतः दिसत नाही आणि ते त्याचा स्वीकार करीत नाहीत, तर त्यांनी इतरांच्या मार्गात अडथळा आणू नये."

"आज मी स्वर्ग व पृथ्वी यांना तुमच्याविरुद्ध साक्षीस ठेवतो, की मी तुमच्यासमोर जीवन व मृत्यू, आशीर्वाद व शाप ठेवले आहेत; म्हणून जीवनाची निवड करा, म्हणजे तू आणि तुझे वंशज दोघेही जगाल; म्हणजे तू परमेश्वर तुझ्या देवावर प्रेम करशील, त्याच्या वचनाचे पालन करशील, आणि त्याला चिकटून राहशील; कारण तोच तुझे जीवन आहे, आणि तुझ्या दिवसांची लांबी आहे; म्हणजे तू त्या देशात वसशील, जो परमेश्वराने तुझ्या पितरांना, अब्राहामाला, इसहाकाला, आणि याकोबाला देण्याची शपथ घेतली होती."

"हे गीत ऐतिहासिक नव्हते, तर भविष्यसूचक होते. जरी त्यात देवाने भूतकाळात आपल्या लोकांशी केलेल्या अद्भुत व्यवहारांचे वर्णन केले होते, तरी त्याचबरोबर ते भविष्यकाळातील महान घटनांचेही पूर्वसूचन करीत होते—जेव्हा ख्रिस्त सामर्थ्य व गौरवाने दुसऱ्यांदा येईल, तेव्हा विश्वासूजनांच्या अंतिम विजयाचे."

"प्रेषित पौल स्पष्टपणे सांगतो की, इस्राएल लोकांच्या प्रवासकाळातील अनुभव या जगाच्या युगाच्या या काळात जगणाऱ्यांच्या, म्हणजे ज्यांच्यावर जगाचा शेवटचा काळ आला आहे, त्यांच्या हितासाठी नोंदवून ठेवण्यात आला आहे. आमचे धोके हिब्रूना असलेल्या धोक्यांपेक्षा काहीही कमी आहेत असे आम्ही मानत नाही; उलट ते अधिकच आहेत." Healthful Living, 280, 281.

मिसरमधून झालेली सुटका इफिससच्या मंडळीने प्रतिक्रियात्मकरीत्या दर्शविली आहे, आणि त्या इतिहासात इफिससच्या मंडळीचे प्रतीक यहोशवा होते. देवाने मिसरमधून बाहेर काढलेल्या लोकांनी सलग दहा परीक्षांत अपयश आल्यानंतर, प्रभूने बंडखोरांकडून करार काढून घेतला आणि तो यहोशवा व कालेब यांना दिला.

त्यांना सांग, "जसा मी खरोखर जिवंत आहे," परमेश्वर म्हणतो, "तुम्ही माझ्या कानावर जसे बोललात, तसेच मी तुमच्याशी करीन: तुमची प्रेते या अरण्यात पडतील; आणि तुमच्यापैकी जे मोजले गेले, तुमच्या संपूर्ण गणनेप्रमाणे, वीस वर्षांच्या वयापासून व त्यापुढील, ज्यांनी माझ्याविरुद्ध कुरकुर केली, ते निश्चितच त्या देशात प्रवेश करणार नाहीत, ज्या देशाविषयी मी तुम्हांला तेथे वसवीन अशी शपथ घेतली होती; अपवाद फक्त यफुन्नेचा पुत्र कालेब आणि नूनचा पुत्र यहोशवा." गणना 14:28-30.

बहिण व्हाइट असे ओळख करून देतात की यहोशवा आणि कालेब हे त्या लोकांचे प्रतिनिधित्व करतात, “ज्यांच्यावर जगाचा शेवट आला आहे,” जे “यज्ञाद्वारे देवाशी करार करतात.”

“जगाच्या अंतकाळी ज्यांच्यावर आले आहेत, अशा आमच्या बोधासाठी हा इतिहास नोंदविण्यात आला. आज देवाचे लोक इस्राएलच्या संततीच्या अनुभवाची किती वेळा पुनरावृत्ती करतात! ते किती वेळा कुरकुर करतात आणि तक्रार करतात! प्रभु त्यांना पुढे जाण्यास सांगतो तेव्हा ते किती वेळा मागे हटतात! कालेब व यहोशवा यांच्यासारख्या विश्वासूपणाचे आणि अढळ भरोशाचे पुरुष नसल्यामुळे देवाचे कार्य दुःख भोगत आहे. देव अशा पुरुषांना बोलावितो की जे स्वतःला त्याला अर्पण करतील, जे त्याच्या आत्म्याने परिपूर्ण होतील. ख्रिस्ताचे आणि मानवतेचे कार्य पवित्र केलेले, आत्मत्यागी पुरुष मागते, असे पुरुष जे छावणीबाहेर जाऊन निंदा वाहतील. ते सबळ, शूर पुरुष असोत, योग्य उपक्रमांसाठी समर्थ असोत, आणि त्यांनी देवाशी बलिदानाने करार करावा.”
Review and Herald, May 20, 1902.

जो करार नव्याने दृढ केला जातो, आणि जो यहोशवा व कालेब यांच्याबरोबर नव्याने दृढ करण्यात आलेल्या कराराद्वारे दर्शविला आहे, तो एक लाख चव्वेचाळीस हजार आणि महान लोकसमुदाय यांच्याबरोबरचा करार आहे. मूळ करारातील निवडलेले लोक देवापासून घटस्फोटित करून रानात मरण्यास नेमले गेल्यानंतर तो नव्याने दृढ केला जातो. एक लाख चव्वेचाळीस हजारांबरोबरचा करार त्याच इतिहासात पूर्णत्वास जातो ज्यात पूर्वीचे निवडलेले लोक नाकारले जातात.

इफिसुस म्हणजे अभिलषित, आणि यहोशवा तसेच प्रारंभीच्या मंडळीने पूर्ण केलेले कार्य “अभिलषित” होते. जेव्हा यहोशवाने देवाच्या लोकांना वचनदत्त देशात नेले, तेव्हा तो विजय मिळवित पुढे गेला. पहिले मुद्रण इफिसुसच्या मंडळीशी समांतर आहे, आणि जिकत पुढे जाणाऱ्या पांढऱ्या घोड्याने त्याचे प्रतिनिधित्व केले आहे. हे यहोशवाबाबत आणि प्रेषितकालीन मंडळीबाबत सत्य होते. पहिले मुद्रण प्राचीन आणि आधुनिक इस्राएल या दोन्हीत इफिसुसच्या मंडळीशी समांतर चालते.

स्मुर्ना हे नाव “गंधरस” (myrrh) या शब्दापासून आलेले आहे; तो एक असा तेल होता ज्याचा उपयोग मृतदेहांना सुवासिक द्रव्यांनी जतन करण्यासाठी केला जात असे. दुसरे शिक्कामोर्तब एका तांबड्या घोड्याद्वारे दर्शविले जाते, ज्याला “मोठी तलवार” आणि पृथ्वीवरून “शांती काढून घेण्याचे” “सामर्थ्य” देण्यात आले होते; याचा अर्थ असा की त्या इतिहासाळात लोक “एकमेकांना ठार मारतील.” दुसरे शिक्कामोर्तब स्मुर्ना मंडळीशी समांतर चालते, आणि ते देवाच्या शत्रूंना देण्यात आलेल्या त्या अधिकाराचे प्रतिनिधित्व करते, ज्यायोगे त्यांना देवाच्या लोकांवर जय मिळवून त्यांना ठार मारण्याची मुभा मिळाली. हे प्रेषितकालीन मंडळीनंतरच्या काळात तसेच न्यायाधीशांच्या इतिहासात पूर्ण झाले. या दोन्ही इतिहासांत देवाने आपल्या लोकांबाहेरील सत्तांना आपल्या लोकांवर युद्ध व मृत्यू आणण्याची परवानगी दिली. प्रेषितकालीन मंडळीत ते युद्ध ख्रिस्ताच्या धर्माच्या नकारामुळे प्रेरित झाले होते; आणि यापूर्वीच्या इफिसुस काळात हाच धर्म जगात सुवार्ता नेऊन अजिंक्य ठरला होता. न्यायाधीशांच्या काळातील देवाच्या लोकांच्या शत्रूंची प्रेरणा इफिसुसच्या पूर्वकालावर आधारलेली होती, जिथे देवाने मिसरवर आणि त्यानंतरच्या त्या राष्ट्रांवर आपले सामर्थ्य प्रकट केले होते, ज्यांवर विजय मिळविण्यासाठी यहोशवाचा उपयोग करण्यात आला होता. दुसरे शिक्कामोर्तब प्राचीन आणि आधुनिक इस्राएल या दोन्हीत स्मुर्ना मंडळीशी समांतर चालते.

पर्गमोसचा अर्थ “दृढ तटबंदी असलेला दुर्ग” असा होतो; म्हणून तो राजाच्या किल्ल्याचे प्रतिनिधित्व करतो. तिसरा शिक्का पर्गमोसच्या समांतर चालतो आणि त्या इतिहासाचे प्रतिनिधित्व करतो ज्यात मानवी न्याय देवाच्या न्यायाच्या विरोधात पृथ्वीवरील राजांकडून अंमलात आणला जातो. म्हणून, “गहू,” “जव,” “तेल” आणि “द्राक्षारस” यांचे वजन करणाऱ्या “दोन” तराजूंनी दर्शविलेले मोजमाप, अथवा न्याय, राजकीय मानवी अधिकार ओळखून देतो, जो देवाच्या न्यायाच्या मानाने नेहमीच दोषपूर्ण असतो. हे लक्षात ठेवा की प्रामाणिक मोजमाप किंवा प्रामाणिक तोल यांसाठी दोन तराजूंची आवश्यकता नसते. दोन तराजू असमान न्यायाचे प्रतिनिधित्व करतात.

“बाली” हे पासोवर सणाच्या “पहिल्या फळाच्या” अर्पणाचे प्रतीक आहे; “गहू” हे पेंटेकोस्ट सणातील “दोन हालविलेल्या भाकरांच्या” अर्पणाचे प्रतीक आहे. “तेल” हे पवित्र आत्म्याचे प्रतीक आहे आणि “द्राक्षारस” हे सिद्धांताचे प्रतीक आहे. प्राचीन इस्राएलच्या काळातील पर्गामोस हा इस्राएलच्या त्या तडजोड करणाऱ्या राजांचा कालखंड आहे, ज्यांनी पासोवरपासून पेंटेकोस्टपर्यंतच्या ऋतूद्वारे दर्शविलेल्या देवाच्या उपासना-व्यवस्थेवर न्याय आणला. देवाच्या वचनातील सत्ये “द्राक्षारस” आणि “तेल” यांद्वारे दर्शविली जातात. प्राचीन आणि आधुनिक इस्राएल या दोन्हीत, पर्गामोसची कलीसिया हा तो कालखंड आहे ज्यात सैतान स्मिर्नाद्वारे दर्शविलेल्या इतिहासात रक्तपाताद्वारे जे साध्य करू शकला नाही, ते साध्य करण्याचा प्रयत्न करतो. पर्गामोसमध्ये सैतानाने स्मिर्नामध्ये दर्शविल्याप्रमाणे रक्तपाताद्वारे नव्हे, तर तडजोडीद्वारे देवाच्या लोकांचा आणि देवाच्या सत्याचा नाश करण्याचा प्रयत्न केला. प्राचीन इस्राएलच्या राजांची तडजोड आधुनिक इस्राएलमध्ये कॉन्स्टंटायनच्या तडजोडीचे प्रतिरूप ठरते.

थुवातीरा याचा अर्थ “खेदपूर्ण अर्पण” असा होतो, आणि तो देवाच्या नावासाठी वध करण्यात आलेल्या आपल्या लोकांना देव जो शहादतीचा आत्मा प्रदान करतो, त्याविषयी बोलतो. खेदपूर्ण अर्पण हे, सत्तर वर्षांच्या बंदिवासाच्या काळात दानियेल, शद्रक, मेशक आणि अबेदनगो यांनी दाखवून दिल्याप्रमाणे, अतिशय कठीण परिस्थितीत ख्रिस्ताची सेवा करण्याची तत्परता दर्शवते; आणि ते वाल्डेन्शियन, ह्यूगेनॉट्स आणि इतरांनी, बारा शंभर साठ वर्षांच्या इतिहासकाळात, पोपसत्तेच्या अधिकाराखाली छळ, कारावास, निंदा आणि वध सहन करून अर्पण केलेल्या बलिदानाचेही प्रतिनिधित्व करते. चौथी मुद्रा थुवातीरा मंडळीच्या समांतर धावते आणि प्राचीन बाबेलने प्राचीन इस्राएलवर केलेल्या छळाचे तसेच आधुनिक बाबेलने आधुनिक इस्राएलवर केलेल्या छळाचे प्रतिनिधित्व करते. या दोन्ही बंदिवासांच्या इतिहासासाठी प्रथम सत्यापासून दूर जाणे आवश्यक होते, जे इस्राएलच्या राजांनी आणि सम्राट कॉन्स्टंटायनने साध्य केले. या दोघांनीही थुवातीराने दर्शविलेल्या काळासाठी मार्ग तयार केला.

सार्दिस या नावाचा अर्थ त्याने एका नावाची कबुली देण्याशी सुसंगत नाही; परंतु ती कबुली असत्य आहे. दुसऱ्या मंदिरात शेखिनाहची उपस्थिती कधीही प्रकट झाली नाही. सार्दिसच्या इतिहासात ख्रिस्ताची उपस्थिती कधीही प्रकट झाली नाही. अंधकारमय युगातील सुधारणा मुळात एक पाऊल पुढे आणि दोन पावले मागे अशा मालिकेसारखी होती. प्रोटेस्टंट सुधारणा चळवळीत सार्दिसच्या इतिहासाने जे कार्य पूर्ण करणे अपेक्षित होते, ते कधीही अंतिमरूपास पोहोचले नाही.

फिलाडेल्फिया याचा अर्थ बंधुभावाचे प्रेम असा होतो, आणि तुम्ही प्रथम देवावर प्रेम केले नाही तर आपल्या भावावर प्रेम करणे अशक्य आहे.

जर कोणी म्हणतो, मी देवावर प्रेम करतो, आणि आपल्या भावाचा द्वेष करतो, तर तो खोटारडा आहे; कारण जो आपल्या दिसलेल्या भावावर प्रेम करीत नाही, तो न दिसलेल्या देवावर कसा प्रेम करू शकतो? आणि आम्हाला त्याच्याकडून ही आज्ञा आहे की, जो देवावर प्रेम करतो, त्याने आपल्या भावावरही प्रेम करावे. १ योहान ४:२०, २१.

फिलाडेल्फिया ही देवावर प्रेम करणाऱ्या मंडळीचे प्रतिनिधित्व करते, आणि याच कारणास्तव फिलाडेल्फियाविरुद्ध कोणतीही निंदा किंवा ताडना उच्चारित केलेली नाही.

फिलाडेल्फिया येथील मंडळीच्या देवदूताला लिही: जो पवित्र आहे, जो सत्य आहे, ज्याच्याकडे दावीदाची किल्ली आहे, जो उघडतो आणि कोणीही बंद करीत नाही, आणि जो बंद करतो आणि कोणीही उघडीत नाही, तो असे म्हणतो: मला तुझे कर्मे ठाऊक आहेत; पाहा, मी तुझ्यासमोर एक उघडे दार ठेवले आहे, आणि ते कोणीही बंद करू शकत नाही; कारण तुझ्याकडे थोडेसे सामर्थ्य आहे, आणि तू माझे वचन पाळले आहेस, आणि माझ्या नावाचा इन्कार केलेला नाहीस. पाहा, जे स्वतःला यहूदी म्हणवितात, परंतु तसे नाहीत, उलट खोटे बोलतात, अशा सैतानाच्या सभास्थानातील लोकांना मी आणीन; पाहा, मी त्यांना तुझ्या पायांपुढे येऊन नतमस्तक होण्यास लावीन, आणि मी तुझ्यावर प्रेम केले आहे हे त्यांना कळेल. कारण तू माझ्या धीरधरण्याच्या वचनाचे पालन केले आहेस, म्हणून मीही तुला त्या परीक्षेच्या समयापासून राखीन, जो पृथ्वीवर राहणाऱ्यांची परीक्षा घेण्यासाठी सर्व

जगावर येणार आहे. पाहा, मी लवकर येत आहे; जे तुझ्याकडे आहे ते दृढ धरून ठेव, म्हणजे कोणी तुझा मुकुट घेऊन जाऊ नये. जो जय मिळवितो त्याला मी माझ्या देवाच्या मंदिरात एक स्तंभ करीन, आणि तो तेथून पुन्हा बाहेर जाणार नाही; आणि मी त्याच्यावर माझ्या देवाचे नाव, आणि माझ्या देवाच्या नगराचे नाव, म्हणजे नवीन यरुशलेम, जे माझ्या देवाकडून स्वर्गातून खाली उतरते, ते लिहीन; आणि मी त्याच्यावर माझे नवे नाव लिहीन. प्रकटीकरण ३:७-१२.

फिलाडेल्फियाला “दावीदाची किल्ली” देण्यात आली, आणि प्राचीन इस्राएलच्या फिलाडेल्फियन इतिहासात त्यांना दावीदाचा पुत्र देण्यात आला, जो इतर गोष्टींसह अल्फा आणि ओमेगा, प्रथम आणि अंतिम, या भविष्यवाणीच्या तत्त्वाचे प्रतिनिधित्व करतो. ती किल्ली “ऐतिहासिकतावाद” या कार्यपद्धतीचे प्रतिनिधित्व करते. प्राचीन इस्राएलच्या शेवटी फिलाडेल्फियन मंडळीने दर्शविलेल्या कालखंडात, बायबलमधील भविष्यवाणीचा स्वतः कर्ता हाच किल्ली होता. मिलराइट इतिहासात फिलाडेल्फियन मंडळीने दर्शविलेल्या कालखंडात, विल्यम मिलर याला ती किल्ली देण्यात आली. त्या दोन्ही इतिहासांमध्ये ख्रिस्ताने अशा यहुदांशी व्यवहार केला, ज्यांना वाटत होते की ते अब्राहामाची संताने आहेत, पण ते तसे नव्हते. मिलरने अशा प्रोटेस्टंटंशी व्यवहार केला, ज्यांना वाटत होते की ते आध्यात्मिक यहुदी आहेत, पण ते तसे नव्हते.

ज्याला कान आहे, त्याने आत्मा मंडळ्यांना काय म्हणतो ते ऐकावे. प्रकटीकरण ३:१३.

लाओदिकीया याचा अर्थ न्याय झालेली प्रजा असा होतो, आणि ख्रिस्ताच्या काळातील यहुदी असलेल्या लाओदिकीयेकरांचा अंतिम न्याय इ.स. ७० मध्ये यरुशलेमाच्या विनाशाच्या वेळी झाला. धर्मत्यागी प्रोटेस्टंटवादाचा अंतिम न्याय रविवार कायद्याच्या संकटात होतो; परंतु १८४४ च्या वसंत ऋतूमध्ये त्यांनी पहिल्या देवदूताचा संदेश नाकारला तेव्हाच त्यांनी आपला न्याय ओढवून घेतला, आणि त्यानंतर त्यांना दैवीरीत्या बाबेलच्या कन्या असे घोषित करण्यात आले. ते पडलेले प्रोटेस्टंट लोक शोधक न्यायाच्या शेवटच्या दिवसांतील लाओदिकीयेकर अॅडव्हेंटवादाचे प्रतीकात्मक स्वरूप दर्शवितात.

आता आपण मूलतः विविध अशा अनेक प्रकारांचा आढावा घेतला आहे, ज्यांद्वारे प्रकटीकरणातील सात मंडळ्या योग्य रीतीने भविष्यसूचक प्रतीके म्हणून समजल्या जाऊ शकतात आणि त्यानंतर भविष्यवाणीच्या दृष्टीने लागू केल्या जाऊ शकतात. परंतु त्या “ज्या सर्वांचे अधिकाराने आपल्याला दिलेल्या आहेत” अशा भविष्यसूचक नियमांच्या संदर्भातच समजल्या व लागू केल्या गेल्या पाहिजेत.

सात मंडळ्यांना दिलेले संदेश हे योहानाने ते संदेश लिहून ठेवले त्या वेळी अस्तित्वात असलेल्या सात मंडळ्यांना दिलेले संदेश होते. सात मंडळ्यांना दिलेले संदेश इतिहासभरातील सर्व मंडळ्यांसाठी शिक्षण व इशारा पुरवितात. सात मंडळ्यांना दिलेले संदेश इतिहासभरातील प्रत्येक ख्रिस्ती विश्वासणाऱ्यासाठी शिक्षण व इशारा पुरवितात. त्या सात मंडळ्या प्रेषितांच्या काळापासून जगाच्या अंतापर्यंतच्या ख्रिस्ती धर्माच्या इतिहासाचे प्रतिनिधित्व करतात. त्या सात मंडळ्या मोशेच्या काळापासून इ. स. ७० मध्ये यरुशलेमच्या विनाशापर्यंतच्या प्राचीन इस्राएलच्या इतिहासाचे प्रतिनिधित्व करतात. पहिल्या चार मंडळ्या आणि शेवटच्या तीन मंडळ्या यांतील भेद ओळखून त्या सात मंडळ्यांची ओळख पटविता येते आणि त्यांचा उपयोग करता येतो.

आपण ओळखत असलेल्या सहा विविध भविष्यसूचक अनुप्रयोगांपैकी, तेच अनुप्रयोग सात मोहोरांमध्ये दर्शविलेले आहेत.

या सत्यांवर आपण पुढील लेखात विचार करू.